

“ ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ” 99

Ο ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΙΤΗΣ

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ
ΨΗΦΙΑΚΗ ΚΙΒΩΤΟΣ

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Χρονογραφική καὶ τοπογραφική ἱστορία Ἁγ. Ὁρους	σελ.	1
Ἐκ τῶν Πνευματικῶν Γυμνασμάτων	»	15
Οἱ πρῶτοι καρποὶ τῆς Ἀθωνιάδος	»	21
Οἱ μοναχοὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους	»	24
Σκέψεις	»	28
Χρονικά Ἁγίου Ὁρους	»	31

Ἡ ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ευλογητικὸν ἀριστούργημα τῶν μοναχῶν Ἀδελφῶν Νικοδήμου τῆς Ἱ. Σκήτης Κουσοκαλυβίων. Διὰ τὰ ἀριστουργήματα ταῦτα τῶν Ἀδελφῶν Νικοδήμου ἐγράψαμεν ἐν ἐκτάσει εἰς τὰ τεύχη 38-39 καὶ 40-43 τοῦ ἔτους 1953. Δυστυχῶς καὶ ὁ τελευταῖος τῶν μεγάλων αὐτῶν καλλιτεχνῶν Γέρον Ἀρσένιος ἔπαυσε νὰ ἐργάζεται ἀπωλέσας τὴν ὄρασίν του.

Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου ἠγοράσθη πρὸ πολλῶν ἔτων ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βατοπεδίου.

ΕΚ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Οὐδεὶς δύναται δυοὶ κυρίοις δουλεύειν· ἢ γὰρ τὸν ἓνα μισήσει καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει, ἢ ἐνὸς ἀνθέξεται καὶ τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει, οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾷ. Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε καὶ τί πίνητε, μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν τί ἐνδύσησθε· οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλεῖόν ἐστι τῆς τροφῆς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύματος; ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι οὐ σπείρουσιν οὐδὲ θερίζουσιν οὐδὲ συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας, καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει αὐτά· οὐχ ὑμεῖς μᾶλλον διαφέρετε αὐτῶν; τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἓνα; καὶ περὶ ἐνδύματος τί μεριμνᾶτε; καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ οὐδὲ νῆθει· λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι οὐδὲ Σολομῶν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλετο ὡς ἐν τούτων. Εἰ δὲ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ, σήμερον ὄντα καὶ αὔριον εἰς κλίβανον βαλλόμενον, ὁ Θεὸς οὕτως ἀμφιένυσσιν, οὐ πολλῶ μᾶλλον ὑμᾶς, ὀλιγόπιστοι; μὴ οὖν μεριμνήσητε λέγοντες, τί φάγωμεν ἢ τί πίωμεν ἢ τί περιβαλώμεθα; πάντα γὰρ ταῦτα τὰ ἔθνη ἐπιζητεῖ· οἶδε γὰρ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος ὅτι χρῆζετε τούτων ἀπάντων. Ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν. Μὴ οὖν μεριμνήσητε εἰς τὴν αὔριον· ἢ γὰρ αὔριον μεριμνήσει τὰ ἑαυτῆς· ἀρκετὸν τῇ ἡμέρᾳ ἢ κακία αὐτῆς».

(Ματθ. στ'. 24-34.)

“ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ,,

Ο ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΙΤΗΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ, ΟΡΕΙ ΑΘΩ,

ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗΣ ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΑΥΤΗΣ ΑΡΧΙΜ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΙ ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ

ΓΕΝΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΑΓΙΩ, ΟΡΕΙ ΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

Ἡ Ἱερά Μονή τοῦ Ἁγ. Διονυσίου εὐρίσκεται ἐπὶ βράχων ἰδρυμένη πλησιέστατα τῆς θαλάσσης βλέπουσα εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Ἡ θέσις τῆς Μονῆς ταύτης, ὡς καὶ τῶν γειτονικῶν αὐτῆς Ἁγίου Παύλου καὶ Ὁσίου Γρηγορίου, εἶναι δύσβατος καὶ διὰ τοῦτο δυσχερεστάτη ἢ συγκοινωνία διὰ ξηρᾶς, τὴν ἔλλειψιν ὅμως ταύτην ἀναπληροῖ ἢ διὰ θαλάσσης ἣτις εἰς ὀλόκληρον τὴν ΝΔ πλευρὰν τοῦ Ἁγίου Ὄρους εἶναι τακτικὴ καὶ εὐκόλος.

Ἡ Ἱερά αὕτη Μονὴ καταλαμβάνει πολὺ περιορισμένον ἠώρον, ἔχουσα αὐτὴν ἀσφυκτικὴν, ναὸν μικρὸν καὶ δωμάτια πολὺ στενόχωρα, διαδρόμους δὲ ὀδηγοῦντες τῆδε κακεῖσε. Τὴν ἔλλειψιν ταύτην ἀναπληροῖ ἢ τὰ πάντα ἐφευρίσκουσα ἀνάγκη. Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ λοιπὸν διαίρεσις τῆς Μονῆς εἶναι προῖον ἀνάγκης καὶ διὰ τοῦτο ὁ διερχόμενος ἐκ τῆς θαλάσσης βλέπει σειράς ξυλίνων ἐξωστῶν κατὰ μῆκος τῶν δωματίων οὔτινες (ὡς ἀραβουργήματα) κοσμοῦν τὴν γηραιὰν ὄψιν τῶν οἰκοδομῶν αὐτῆς. Οἱ ἐξῶσται οὗτοι εἶναι τὰ καλλίτερα μέσα συγκοινωνίας ἔνθα ἡ στεναχωρία δὲν ἐπιτρέπει σπατάλην χώρου εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν κτιρίων. Ἐνταῦθα ἢ τεμαχισμένη ἀρχιτεκτονικὴ οὐχὶ μόνον ἀπὸ τῆς στενότητος χώρου ἐδημιουργήθη, ἀλλὰ καὶ διότι ἕκαστος αἰῶν

καὶ ἐκάστη δεκαετηρὶς προσθίεται ἐπὶ τῶν κτιριῶν πότε ἓνα πύργον, πότε μίαν στοᾶν καὶ πότε παράσιτόν τινα στολισμόν, ἢ δὲ ἄτακτος αὐτῇ συσπείρωσις εἶναι ὥραϊα μόνον ὡς ἀναιρετικῆ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς καλλισθησίας.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγ. Διονυσίου ἔχει περὶ τοὺς 45 μοναχοὺς ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὸ πλεῖστον ὁμως ἐκ Θεσσαλίας. Πρὸ πεντηκονταετίας εἶχεν 90 μοναχοὺς ὅτε ἐπλεόναζον οἱ Μικρασιαῖται.

Αὕτη ἰδρυθῆ ὑπὸ τοῦ ἐκ τῆς περιφερείας τῆς Καστορίας καταγομένου Ὁσίου Διονυσίου κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ ΙΔ' αἰῶνος διὰ σοβαρᾶς ἐπιχορηγίας τοῦ βασιλέως τῆς Τραπεζοῦντος Ἀλεξίου Γ' τοῦ Κομνηνοῦ. Τὸ ἰδρυτικὸν χρυσόβουλλον τοῦ Ἀλεξίου φέρει χρονολογίαν 1375.

Ἡ αἰτία τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς κατὰ τὴν παράδοσιν εἶναι ἡ ἐξῆς. Ὁ Ὁσιος Διονύσιος ἐκ τοῦ πλησίον αὐτῆς ἀσκητηρίου του ἔβλεπε καθ' ἐκάστην νύκτα φῶς πρὸς τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἤδη εὐρίσκεται ἡ Μονή. Κατὰ ἓνα δὲ ἀξιόλογον πνευματικὸν ὀνομαζόμενον Δομέτιον ὅτι τὸ φαινόμενον ἦτο θεῖον, ἐπέισθη ὁ Διονύσιος καὶ ἤρχισε νὰ κτίζῃ ἐπὶ τῶν βράχων μὲ σκοπὸν τὴν ἴδρυσιν τῆς Μονῆς καὶ ἐνῶ διὰ τῶν προσερχομένων εἰς τὴν ὑπακοὴν αὐτοῦ ἐνισχύοντο αἱ ἐλπίδες του, ἐπληροφόρηθη ὅτι ὁ ἐκ τῆς παραλίας τῆς Ἱ. Μονῆς Φιλοθέου αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τῶν πειρατῶν ἀδελφὸς αὐτοῦ Θεοδόσιος ἐπωλήθη εἰς Τραπεζοῦντα καὶ κατόπιν εὐνοϊκῶν περιπειριῶν ἐγένετο διὰ τὴν ἀρετὴν του μητροπολίτης Τραπεζοῦντος, εὐνοούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀλεξίου. Ἀμέσως ἀνεχώρησεν ὁ Ὁσιος διὰ τὴν Τραπεζοῦντα καὶ διὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εὗρεν ἐκεῖ, ἐπέτυχεν ἀκροάσεως παρὰ τοῦ βασιλέως εἰς τὸν ὁποῖον φαίνεται ἔκαμε ὁ Ὁσιος μεγάλην ἐντύπωσιν, διότι λέγει ὁ Ἀλέξιος εἰς τὸ χρυσόβουλλον του « Ἄγγελος Μοι ἐφάνη παρὰ Θεοῦ σταλεὶς σωτηρίαν εὐαγγελιζόμενος, οὐ γὰρ αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμαρτύρει Χριστὸν μιμούμενος, ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν Πατὴρ τοῦτον δὲ ἡ ἐνοῦσα σιγὴ καὶ τοῦ ἡθους ἰλαρὸν καὶ τὸ τῶν ἀρετῶν ἀπαράμιλλον....».

Ὁ Διονύσιος ἔλαβε παρὰ τοῦ βασιλέως ἐπιχορηγίαν 100 χρυσῶν σωμαίων ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 50 ἐδόθησαν εἰς αὐτὸν ἀμέσως καὶ τὰ ἄλλα βραδύτερον καὶ χίλια ἄσπρα «κομνηνᾶτα» ἐτη-

σίως διατάξαντος ἵνα ὀνομάζεται «τοῦ μεγάλου Κομνηνοῦ μονή».

Οὕτω τὸ οἰκοδόμημα τῆς Μονῆς ἐπροχώρει, ἀλλ' ὅταν ὁ Ὅσιος Διονύσιος μετέβη πάλιν εἰς Τραπεζοῦντα διὰ νὰ λάβῃ τὰ ὑπόλοιπα 50 σῶμια, πειραταὶ κατέστρεψαν τὰ γινόμενα ἔργα καὶ διεσκορπίσαν τὴν ἀδελφότητα. Τοῦτο ὅμως ἀντὶ ν' ἀπογοητεύσῃ, ἀπεναντίας ἐνεδυνάμωσε τὸν ζῆλον, διαβλέποντες σατανικὴν ἐνέργειαν πρὸς ματαιώσιν τοῦ θεαρέστου ἔργου. Συνεκέντρωσε καὶ πάλιν τὴν ἀδελφότητα, διόρθωσε τὰς ζημίας καὶ ἐξακολούθησε τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἔφερον εἰς πέρας οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, θανόντος μετ' ὀλίγον εἰς Τραπεζοῦντα.

Σιγγίλλιον τοῦ Πατριάρχου Ἀντωνίου ἐκδοθὲν τῷ 1389 ἀπῆλλαξε τὴν Μονὴν τῶν ἐπεμβάσεων τοῦ ἐπισκόπου Ἱερισσοῦ καὶ τοῦ πρώτου τοῦ Ἀγ. Ὁρους, οὕτω δὲ καταστᾶσα αὐτόνομος ἔλαβε μετὰ ταῦτα τὴν πέμπτην θέσιν ἐν τῇ ὁμοσπονδιακῇ ἱεραρχίᾳ τῶν μονῶν τὴν ὁποίαν κατεῖχε πρότερον ἢ τοῦ Ξηροποτάμου. Προηγουμένως ὅμως παρετηρήθη κατέχουσα διαφόρους ἄλλας θέσεις μετὰ τῶν τελευταίων Μονῶν.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἀγ. Διονυσίου ἰδρύθη ἐπὶ χώρου παραχωρηθέντος ὑπὸ τῆς Συνάξεως τοῦ πρώτου. Ὁ χώρος αὐτὸς ἀνῆκεν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ξηροποτάμου ὡς καὶ ὀλόκληρος ἐν γένει ὁ ἀπὸ τῆς Μονῆς ταύτης μέχρι τῶν Βουλευτηρίων, ἧτοι τῆς Ἱ. Σκήτης Ἀγίας Ἀννης. Κατὰ τὸν ἸΔ' αἰῶνα λόγῳ παρακμῆς τῆς Ἱ. ταύτης Μονῆς, ὁ μὲν πρῶτος ἴδρυσε κελλίᾳ εἰς τὰ ὑψηλὰ μέρος, ἡ δὲ Σύναξις μετ' αὐτοῦ κατὰ τὸν αἰῶνα αὐτὸν παρεχώρησε ὀλόκληρον τὸν χῶρον τοῦτον εἰς τὸν ὁποῖον κατὰ τὸν δεύτερον ἡμῖς αὐτοῦ ἰδρύθησαν αἱ Ἱ. Μοναὶ Σίμωνος Πέτρου, Γρηγορίου καὶ Διονυσίου. Ὁ Ὅσιος Διονύσιος οὕτω ἐσκέφθη νὰ ἰδιοπεριορίσῃ τὴν περιφέρειαν τῆς Μονῆς του, οἱ διάδοχοι ὅμως αὐτοῦ κατὰ τὰ τέλη τοῦ αὐτοῦ αἰῶνος, ἔλαβον γράμματα παρὰ δύο κατὰ σερὰν πρώτων τοῦ Ἀγίου Ὁρους διὰ τῶν ὁποῖον ὠρίζετο μεγάλη ἔκτασις δάσους ὑπὲρ τῆς Μονῆς αὐτῶν καὶ ὅταν ἠθέλησαν νὰ περιορίσουν τὸν χῶρον τοῦτον, οἱ Ἀγιοπαυλίται ἔχοντες ἐκ τῆς τοῦ Ξηροποτάμου ἀρχαία δικαιώματα ἀνεφέρθησαν εἰς τὴν Σύναξιν καὶ τὸν πρῶτον. Τῷ 1401 ἐστάλη ἐπιτροπὴ ἧτις κατόπιν ἐπιτοπίου ἐξετάσεως ἐχώρησε μετὰ τῆς Συνάξεως τὸ μέρος μετὰ τῆς καὶ τῆς τοῦ Ἀγίου Παύλου ὡς εἶναι σήμε-

ρον, ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ Λάκκου τοῦ Καλαθᾶ μέχρι τοῦ Ἀββᾶ Θεοδώρου τὸ μνημα ἔνθα ἢ πρὸς Καρυὰς ὁδός.

Τὴν Ἱερὰν ταύτην Μονὴν ἐκαλλώπισεν ἐν ἔτει 1520 ὁ Νε-ἀγούλος Βεσαράβας ἡγεμὼν Οὐγγροβλαχίας ὅστις ἔκτισε τὸν μεγάλην πύργον «ὁ αὐτὸς ἐποίησε καὶ ὑδραγωγὸν καὶ ἔφερεν ἔξωθεν τὸ νερὸν εἰς τὸ μοναστήριον καὶ ἐχάρισε καὶ τὴν τιμίαν κάραν τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρομοῦ ἐν χρυσοῦ ἰθήκη μετὰ λίθων πολυτίμων κεκοσμημένη». (Κομνηνὸς σ. 56).

Αἱ δωρεαὶ τοῦ ἡγεμόνος τούτου δὲν εἶναι ἄσχετοι μὲ τὴν δρᾶσιν τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριάρχου Νήφωνος τοῦ Β'. Ὁ ἐνάρετος Νήφων κατήγετο ἐκ Πελοποννήσου, ἐμορφώθη δὲ εἰς τὰς σχολὰς τοῦ μοναχικοῦ βίου. Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐν Φλωρεντία ψευδοσυνόδου ὁ Νήφων περιῆλθε πολλὰ μέρη ὡς πολλοὶ τότε ἐνάρετοι μοναχοὶ καὶ ἐστήριζε τοὺς ὀρθοδόξους εἰς τὸ πάτριον δόγμα. Μετὰ πολλὰς περιοδείας μετέβη εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τοῦ Βατοπεδίου καὶ μετὰ εἰς τὴν τοῦ Παντοκράτορος, ἀκολούθως εἰς τὴν Λαύραν καὶ τελευταῖον εἰς τὴν τοῦ Ἀγ. Διονυσίου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐχειροτονήθη διάκονος καὶ ἱερεὺς. Ἡ φήμη τῆς ἀρετῆς καὶ παιδείας αὐτοῦ ᾠδήγησαν αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον τῆς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης καὶ ἐκείθεν εἰς τὸν τοῦ Χρυσσοστόμου, πάντοτε διάγοντα βίον ἀποστολικὸν καὶ κηρύττοντα μετὰ ζήλου πρὸς στηριγμὸν τῶν πιστῶν εἰς τοὺς δυσκόλους ἐκείνους καιροὺς. Ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας δις ἀπὸ τοῦ 1486-89 καὶ 1497-8, προσκληθεὶς δὲ καὶ τρίτον ἠρνήθη ἐπιμόνως. (Κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ παραίτησιν μετέβη εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Τιμίου Προδρομοῦ τὸ πρὸ τῆς Σωζουπόλεως, μονάσας ἐκεῖ ἐπὶ διείαν, ἄγνωστον ποῦ μετέβη ἐκείθεν).

Κατὰ τὴν δευτέραν παραίτησιν ἐκ τοῦ θρόνου παρέμεινεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἀγίου Στεφάνου ἐν Ἀδριανουπόλει (Μετόχιον τῆς Λαύρας). Ὁ δὲ ἡγεμὼν τῆς Βλαχίας Ράδουλος, ἐκ φήμης πληροφορηθεὶς τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ καὶ τὴν σοφίαν τὸν ἐπεσκέφθη κατὰ τὴν μετάβασίν του εἰς Ἀδριανούπολιν καὶ παραλαβὼν αὐτόν, ἀδεία τοῦ σουλτάνου Βαγιαζίτ Β' εἰς Βλαχίαν, εὗρεν εἰς αὐτὸν λαμπρὸν διδάσκαλον ἀρετῆς καὶ κήρυκα τῶν χριστιανικῶν καθηκόντων ὠφελήσαντα μεγάλως τὸν τόπον.

Ὁ Πατριάρχης Νήφων, λέγει ὁ Μ. Γεδεών, μὴ θελήσας

ν^ο ἀναγνωρίση καὶ εὐλογήση παράνομόν τινα γάμον ἐν Βλαχίᾳ, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν καὶ ἦλθεν εἰς Μακεδονίαν, κηρύττων ἰδίως ἐν Πελαγονίᾳ, τὸν θεῖον λόγον καὶ κατόπιν ἐμόνασεν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ἀγ. Διονυσίου εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἀπέθανε μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1504-8. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἐπρόκειτο περὶ παρανόμου γάμου ἐπισήμων προσώπων καὶ μάλιστα αὐτοῦ τούτου τοῦ ἡγεμόνος Ραδούλου, διότι ὁ υἱὸς καὶ διάδοχος αὐτοῦ Νεάγκος ἢ Νεάγουλος ἐζήτησεν ἀπὸ τοὺς πατέρας τῆς Μονῆς τῷ 1518 τὰ λείψανα τοῦ Ἀγίου «ἵνα εὐλογηθῇ μὲ τὴν παρουσίαν του καὶ αὐτὸς καὶ ὄλος ὁ τόπος ἐκεῖνος ὁποῦ ἦτο καταδαμασμένος μὲ τόσας θεϊκὰς πληγὰς καὶ ἐξόχως διὰ τὰ λάβη τὴν συγχώρησιν ὁ Ράδουλος ὁποῦ ἦτον ὑπὸ τὴν ἀρὰν τοῦ Ἀγίου». Οἱ μοναχοὶ ἐδείχθησαν πρόθυμοι εἰς τὴν αἴτησιν τοῦ ἡγεμόνος ἀλλ' ὁ Νεάγκος ἐκράτησεν ἕκτοτε εἰς Βλαχίαν τὴν κάραν καὶ τὴν δεξιὰν τοῦ Ἀγίου, ἀποθέσας αὐτὰς ἐν τῷ ναῷ τῆς μονῆς «Κούρτε δὲ ᾠρτζεσι, τὰ δὲ λοιπὰ λείψανα ἔθεσεν ἐντὸς πολυτιμωτάτης λειψανοθήκης ἀποδόσας ταῦτα εἰς τοὺς μοναχοὺς τοῦ Διονυσίου. Ἀντὶ τῶν κρατηθέντων λειψάνων τοῦ Ἀγ. Νήφωνος ἔδωσε συγχρόνως εἰς τοὺς μοναχοὺς ὁ ἡγεμὼν τὴν κάραν τοῦ Τιμίου Προδρόμου (μέρος πιθανῶς) τὴν ὁποίαν ἡ Μονὴ ἀπώλεσεν εἰς ἄγνωστον ἐποχὴν.

Τότε ἐκ τῆς τοιαύτης αἰτίας ὁ Νεάγκος προσέφερε τὰς δωρεὰς αὐτοῦ, δυστυχῶς ὅμως τὴν 25ην Νοεμβρίου 1535 πυρκαϊὰ κατέστρεψε τὴν Μονὴν ἣτις ἀνεκτίσθη βαθμηδὸν διὰ συνδρομῆς τῶν ὀρθοδόξων, ἰδιά δὲ διὰ δαπάνης τοῦ Πέτρου βοεβόδα Οὐγγροβλαχίας ὅστις ἔκτισε «τὸ μέρος τῆς πόρτας ὅλον ὅσον εἶναι ἀπὸ τὸ μαγκιπεῖον ἕως εἰς τὸ βαγεναρεῖον», ἱστόρησε δὲ καὶ τὴν ἐκκλησίαν τῷ 1580 ὡς λέγει ὁ Κομνηνὸς (σ. 56), ἀποστείλας ἐπιστάτην Σιλουανὸν τινὰ μοναχὸν ὅστις μετὰ ζήλου ἐργασθεὶς, ἐγένετο μέλος τῆς ἀδελφότητος θανὼν ἐν τῇ Μονῇ. Τοιχογραφίας αὐτοῦ, τῆς συζύγου καὶ τῶν δύο αὐτοῦ υἱῶν βλέπει ὁ ἐπισκέπτης δεξιὰ τοῦ καθολικοῦ ναοῦ.

Μεταξὺ τῶν ἐτῶν τούτων εἰσῆλθεν εἰς τὴν Μονὴν καὶ ἐβίωσεν ὡς μοναχὸς Παχώμιος, ὁ ἐπὶ θυγατρὶ γαμβρὸς τοῦ ῥηθέντος ἡγεμόνος Πέτρου Ἀλέξανδρος τοῦ ὁποίου ἡ σύζυγος Ρωξάνδα ἔκτισε τὸ νοσοκομεῖον καὶ τὴν τράπεζαν τῆς ὁποίας ἐποίησε καὶ τὰς τοιχογραφίας, «ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ἐλεμῆνι

ὅταν ἐξαγοράσθησαν τὰ μετόχια τοῦ μοναστηρίου, κατὰ τὸν ὀρισμὸν τοῦ σουλτάνου τῶν Τούρκων, αὕτη ἡ μακαρίτρια Δόμνα ἔδωκε τὴν τοιαύτην ἐξαγορασίαν» (Κομν. 60).

Νεώτεροι κτίτορες τῆς Μονῆς ἀνεδείχθησαν ὁ Μητροπολίτης Ἡρακλείας Μακάριος, ὅστις παραιτηθεὶς εἰσῆλθεν εἰς τὸ Μοναστήριον μετὰ πάσης τῆς περιουσίας αὐτοῦ καὶ οἱ αὐτάδελφοι Λάζαρος καὶ Μπόϊος, κτίσαντες τὸ δοχεῖον καὶ οἱ ἄλλοι αὐτάδελφοι Μανουὴλ καὶ Θωμᾶς κτίσαντες τὸ μετόχιον Ὁρφανειό. (Κομν. 60-61).

Ὁ Πατριάρχης Τιμόθεος τῷ 1616 ἐκύρωσε διὰ σιγγιλίου αὐτοῦ τὰ ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἀντωνίου, ὡς ἐλέχθη, χορηγηθέντα εἰς τὴν Μονὴν δίκαια, διατάξας καὶ τὰ τῆς κοινοβιακῆς τάξεως.

Ἀπὸ τοῦ 1725 κατηργήθη ἡ κοινοβιακὴ τάξις δι' ἡ ἀποκατασταθῆ πάλιν τῷ 1805 διὰ σιγγιλίου τοῦ Πατριάρχου Καλλινίκου. Ἐὰς λάβωμεν ἰδέαν τινὰ τῶν μεταβολῶν τούτων καὶ τῶν αἰτίων καὶ ἀποτελεσμάτων αὐτῶν «...καὶ γὰρ ἐγένετο γνωστὸν τῇ ἡμῶν Μετριότητι καὶ τῇ περὶ ἡμᾶς ἱερᾷ ἀδελφότητι καὶ ἁγίᾳ Συνόδῳ ἀπὸ ἐνυπογράφου ἀναφορᾶς τῶν ἐν αὐτῷ μοναζόντων ὀσιωτάτων πατέρων, καὶ μαρτυρίας εὐσυνειδήτων καὶ ἀξιοπίστων ἀνδρῶν ὅτι τὸ εἰρημένον ἱερὸν μοναστήριον ἐπέκεινα τῶν ὄγδοήκοντα χρόνων διετέλει κοινόβιον.... τῇ παρατάσει δὲ τοῦ καιροῦ καὶ ταῖς ἀγχιστρόφοις μεταβολαῖς κατὰ μικρὸν κατηργήθη ἡ θεοφιλῆς κοινοβιακὴ αὐτῶν διοίκησις ὅτε δὲ τῶν κατὰ καιροὺς προσεστάναι λαχόντων κακῶς διαβιούντων ἰδιορρύθμως καὶ ὑπερηφάνως, περιέστη εἰς τοῦναντίον καὶ περιέπεσεν οὐ μόνον ἅπαξ ἀλλὰ καὶ δις εἰς ἐνοχὴν βαρυτάτου χρέους καὶ ἀπεκατέστη εἰς ἀθλίαν κατάστασιν, καὶ τινες ἔξ αὐτῶν ὑπὸ ματαιίας φαντασίας καὶ κενοσπονδίας καὶ πλεονεξίας ἐκνικηθέντες οὐκ ἐπαύσαντο διαφιλονικοῦντες πρὸς ἀλλήλους περὶ πρωτείων ἀρχᾶς καὶ προεδρείας καὶ ἡγουμενείας ἑαυτοῖς περιποιούμενοι καὶ ὑπερορῶντες τῶν ὑποδεεστέρων .. ἔξ ὧν κινδυνεύει ἐρημωθῆναι καὶ ἐρείπιον ἀποκατασταθῆναι....» (ἐκ τοῦ σιγγιλίου).

Ἀπὸ τῆς τελευταίας ταύτης ἐγκαταστάσεως τοῦ κοινοβιακοῦ πολιτεύματος ἡ Μονὴ προώδευσεν ὑλικῶς ἀλλὰ πρὸ πάντων πνευματικῶς μέχρι καὶ σήμερον, συγκαταλεγόμενον, χάρις εἰς τὸν κύριον, καὶ ἐξαιρετον Καθηγούμενον ἀρχιμ. Γαβριήλ, μεταξὺ τῶν καλῶν κοινοβίων τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα ὑπὸ τὸ κοινοβιακὸν πολίτευμα ἀνεπτύχθησαν ἀξιόλογοι ἄνδρες. Μεταξὺ τούτων ἀναφέρομεν τὸν Στέφανον ἐκ Καλλικρατείας τῆς Θράκης διατελέσαντα ἡγούμενον αὐτῆς καὶ ἐπὶ μικρὸν εἰς τὴν τοῦ Ἁγίου Παύλου, ὅστις διέσωσε τῷ 1821 τὰ κειμήλια τῆς Μονῆς ἀσφαλίσας αὐτὰ πρῶτον εἰς τὸν πύργον καὶ κατόπιν εἰς τὴν ὑπὸ Ἑγγλικὴν κυριαρχίαν τότε Ζάκυνθον. Οὗτος ἀπέθανε τῷ 1857. Μνήμην προτύπου ἡγουμένου κατέλιπε καὶ ὁ Εὐλόγιος ἐπὶ 30 ἔτη ἡγουμενεύσας (1836-66) καὶ θανὼν τῷ 1873. Οὗτος μεγάλως συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Μονῆς καὶ τῶν μετοχίων ἐμπεδώσας στιβαρῶς τὸ κοινοβιακὸν πολίτευμα.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ ταύτῃ Μονῇ ἐμόνασεν, ἐκτὸς τοῦ Ἁγίου Διονυσίου καὶ οἱ ὄσιοι Δομέτιος, Ἁγ. Νήφων, ὄσιομάρτυς Μακάριος, ὄσιομάρτυς Ἰωάσαφ, Ἁγ. Λεόντιος ἐξ Ἁργους Πελοποννήσου, Ἁφ. Φιλόθεος καὶ ὁ ὄσιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς μοναχικῆς αὐτοῦ ζωῆς.

Ὁ ναὸς τῆς Μονῆς διὰ τὸ στενὸν τοῦ χώρου εἶναι μικρὸς ἀνοικοδομηθεὶς δὲ ὡς ἐσημειώσαμεν ἐπὶ Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Τιμίου Προδρομοῦ. Ὁ αὐθέντης Βλαχίας Πέτρος ὕψωσε κατὰ τι αὐτὸν καὶ δαπάνη αὐτοῦ ἐτοιχογραφήθη τῷ 1580.

Ἐντὸς τοῦ ναοῦ τούτου εὐρίσκονται πολλὰ κειμήλια, ἅτινα δὲν ἐλπίζει τις ὅτι θὰ εὔρη εἰς τὸν μικρὸν αὐτὸν χώρον. Ἔχει ὠραίας λειψανοθήκας ἀλλὰ πάσας τὰς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ὑπερβαίνει ἢ λειψανοθήκη τοῦ Ἁγίου Νήφωνος. Τὸ μοναδικὸν τοῦτο ἀρχυρόχρυσον μνημεῖον ἔχει σχῆμα βυζαντινῆς ἐκκλησίας μήκους 57, πλάτους 28 καὶ ὕψους 53 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Ἡ κορυφή αὐτοῦ καλύπτεται ὑπὸ 5 κομψῶν τροῦλων. Εἰς τὰς πλευρὰς αὐτοῦ ἔχει σκαλιστοὺς εἰς δύο σειρὰς διαφόρους προφήτας, ἀποστόλους καὶ ἁγίους, αἱ δὲ ἐν τῷ μεταξὺ καὶ κάτωθεν θυρίδες εἶναι δικτυωταί. Ἔργον πλούσιον, θαυμάσιον, τολμηρὸν, ἀρχέτυπον καὶ κατὰ τὸ σχέδιον καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, μοναδικὸν ἴσως κειμήλιον, μεγίστης ἀξίας διὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὸ εἶδος παρὰ διὰ τὴν ὕλικὴν ἀξίαν καίτοι ἔχει πολλὰς ὀκάδας χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ. Ὁ Κούρζων φανταζόμενος αὐτὸ ἔργον ἀγνώστου τόπῳ ἀποδίδει εἰς τοὺς γότθους εἰς τοὺς ὁποίους κατὰ γενικὸν κανόνα ἀποδίδουν οἱ περιηγηταὶ ὅσα μνημεῖα εὐρίσκουν ἀνεξήγητα δι'

αὐτούς, ἐνῶ εἶναι γνωστὸν ὅτι καὶ εἰς τὰς ἡγεμονίας ἤκμαζε τότε ἡ ἀργυροχουχούα.

Ἐνια λείψανα ἔχει τὰ ἐξῆς. Ἐν πρώτοις τὴν δεξιὰν τοῦ Τιμίου Προδρόμου. Ὡς ἐσημειώσαμεν ὁ ἡγεμὼν τῆς Βλαχίας Νεάγκος ἐδώρησε εἰς τοὺς μοναχοὺς ἐν ἔτει 1518 τὴν κάραν τοῦ Προδρόμου ἀλλ' αὕτη ἀπωλέσθη ἄγνωστον πότε. Περὶ τῆς δεξιᾶς ὅμως, ἣτις ἐνεφανίσθη εἰς τὴν Μονὴν Διονυσίου τὸν ΙΘ' αἰῶνα, αὕτη πρότερον εὕρισκετο εἰς τὸ Τουρκικὸν Θησαυροφυλάκειον μεταξὺ πλήθους ἄλλων κειμηλίων τῆς πίστεώς μας, ὡς ἱστορεῖ ὁ Δοσίθεος Ἱεροσολύμων, λέγων. «... ὁ δὲ Ἰωὴλ φησὶν εἰς τὸ χρονικὸν αὐτοῦ ὅτι ἐπὶ τοῦ Πορφυρογεννήτου Κωνσταντίνου ἐξηνέχθη ἐξ Ἀντιοχείας ἡ χεὶρ τοῦ Προδρόμου ἀποκλαπεῖσα παρὰ τινος διακόνου Ἰωβ καλουμένου καὶ τὸ λείψανον τοῦ Ναζιανζηνοῦ. λέγει δὲ ὁ Κεδρηνὸς ὅτι ὁ βασιλεὺς προϋπήνητησεν αὐτὴν εἰς τὴν Χαλκηδόνα μετὰ μεγάλης τιμῆς τῆς Συγκλήτου, τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ λαοῦ πατριαρχοῦντος Πολυεύκτου. Φαίνεται δὲ τὸν Πορφυρογέννητον ἐμβαλεῖν αὐτὴν εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτιον, περίπου γὰρ τὸ χιλιοστὸν ἑξακοσιοστὸν ὄγδοηκοστὸν ἔτος τοῦ Σωτῆρος ὁ βεζύρης Μουσταφᾶς πασᾶς, ὁ στρατεύσας ὕστερον κατὰ τῆς Βιέννης, καταγράφων τὰ εἰς τὸ βασιλικὸν θησαυροφυλάκειον πολύτιμα, ἠύρεν εἰς ἓν ὀλόχρυσον κιβώτιον μίαν χεῖρα εὐωδιάζουσαν, καὶ ἰδὼν εἰς τὸ κιβώτιον ἑλληνικὰ γράμματα, ἀνέγνω ταῦτα διὰ ρωμαίου τινός ἃ ἔλεγον εἶναι τὴν χεῖρα τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, ὅθεν κλείσας τὸ κιβώτιον εὐλαβῶς, καὶ κατασφραγίσας, ἔβαλεν αὐτὸ πάλιν εἰς τὸ ἴδιον θησαυροφυλάκειον» (Δωδεκ. σ. 267-8).

Κατὰ παλαιὸν σημείωμα ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἀρχεῖῳ. ἡ δεξιὰ τοῦ Τιμίου Προδρόμου περιῆλθεν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ἀγ. Διονυσίου ἐν ἔτει 1802 ἔναντι ἀδράς ἀμοιβῆς Τούρκου ὑπαλλήλου τοῦ Τουρκικοῦ Θησαυροφυλακίου. Τοῦτο καθ' ὑμᾶς εἶναι παραδεκτὸν διότι οἱ Ἁγιορεῖται μεταβαίνοντες συχνὰ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν διὰ διαφόρων ὑποθέσεις τῶν Μονῶν τῶν καὶ μετέπειτα μονίμως ἐν αὐτῇ διοριζόμενοι ἀνὰ δύο κατὰ περιόδους ὡς ἐπίτροποι τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ κινούμενοι ὑπὸ θερμοῦ ζήλου καὶ πλουτίζουν τὰς ἑαυτῶν Μονὰς διὰ διαφόρων κειμηλίων δὲν ἐσφαιδονται ὑλικῶν θυσιῶν. Ἄλλως τε τὸ ἀργυρώνητον με-

ταξὺ τῶν ἀξιωματούχων τοῦ τουρκικοῦ κράτους κατεῖχεν ἐξέχουσαν θέσιν, διότι ἡ δωροδοκία «μπαχτισίς» ἦτο ἐθνικὸς θεσμὸς τῶν Τούρκων. Οἱ Ἅγιορεῖται εὐρέθησαν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ καταφεύγουν εἰς τὴν δωροδοκίαν, ἵνα διὰ τοῦ χρήματος ἀπολαύσουν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπόθουν καὶ δι' αὐτοὺς ἡ μόνη ἐπιθυμία καὶ τὸ ἀποκλειστικὸν μέλημα ἦτο ἡ διὰ παντὸς μέσου καὶ ἀντὶ πάσης θυσίας ἐπαναφορὰ τῶν ἐθνικῶν βυζαντινῶν κειμηλίων εἰς τὰς ἑλληνικὰς αὐτῶν χεῖρας πράγμα ὅπερ καὶ ἐπέτυχον πρὸς τιμὴν αὐτῶν.

Ἡ τύχη αὕτη τῆς δεξιᾶς τοῦ Τιμίου Προδρόμου κυροῦται δι' ἐπιστολῆς τινὸς ἐπισήμου εὐρισκομένης εἰς τὴν Ἱερὰν ταύτην Μονήν.

Ἐν τῇ ἰδίᾳ Μονῇ ὑπάρχει ἡ δεξιὰ καὶ ὁ ποῦς τοῦ Ἁγ. Καρύωνος. Ἡ κἀρα τοῦ Γρηγορίου Ἀκραγαντίου, τῶν λειψάνων Ἁγ. Χρυσοστόμου, Μωκίου, ἱερομ. Κλήμεντος, Ἁγ. Ἀκακίου Καυσοκαλυβίτου, Ἁγ. Κωνσταντίνου, ὄσιομ. Παρασκευῆς, Ἁγ. Μάμαντος, Ὁσ. Ἐφραΐμ, Ἁγ. Μερκουρίου, Ἁγ. Κυριακῆς, Ἁγ. Διονυσίου Ἀεροπαγίτου, Ἁγίων Θεοδώρων, Νεομάρτυρος Εὐθυμίου Ἰβηρίτου, τεμάχιον ἀλύσεως Ἀποστ. Πέτρου κ. ᾧ.

Εἰς τὸ ἀριστερὸν παρεκκλήσιον τοῦ ναοῦ σώζεται καὶ εἰκὼν τῆς Θεοτόκου τοῦ ἀκαθίστου, αὕτη ἐκείνη ἡ ὀδηγήτρια ἦν περιέφερόν ποτε οἱ βυζαντινοὶ ἐπὶ τῶν τειχῶν τῆς βασιλίδος, δῶρον Ἀλεξίου III τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Τραπεζοῦντος. Δεξιὰ δὲ τοῦ καθολικοῦ ὑπάρχει εἰκὼν ἀρχαία παριστῶσα τὸν Ἀλέξιον Κομνηνὸν ἐνδεδυμένον τὴν βασιλικὴν αὐτοῦ στολὴν καὶ τὸν Τίμιον Πρόδρομον κρατοῦντα τὴν Μονήν. Γενικῶς ἡ Μονὴ Ἁγ. Διονυσίου εἶναι πλουσία εἰς παλαιὰς εἰκόνας διαφόρων μεγεθῶν.

Εἰς τὴν Μονὴν ταύτην ὑπάρχουν τὰ ἐξῆς χρυσόβουλλα. Ἰωάννου I τοῦ 1366, Ἀλεξίου III Κομνηνοῦ αὐτοκράτορος Τραπεζοῦντος περὶ τοῦ ὁποῖου ἐγένετο λόγος προηγουμένως 1375, Ἰωάννου II Παλαιολόγου 1408 καὶ Ἀνδρονίκου Παλαιολόγου 1415, ὡς καὶ τὰ σλαβικὰ Πέτρου Βοιτῶ βοεβόδα Μαλδαυίας 1577, Ματθαίου Βεσσαράβα βοεβ. Οὐγγροβλαχίας 1640, Κωνσταντίνου Βραγκοβάνου βοεβ. Οὐγγροβλ. 1696, 1713, Στεφάνου Καντακουζηνοῦ βοεβ. Οὐγγροβλ. 1714, Νικολάου Μαυροκορδάτου βοεβ. Οὐγγροβλ. 1716, Ἰωάννου Ὀσποδάρου Μολδαυίας 1717 καὶ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου βοεβ. Οὐγγροβλαχίας 1717.

Ἡ βιβλιοθήκη τῆς Μονῆς φυλάσσεται εἰς τὸν πύργον αὐ-

τῆς, περιέχει δὲ 114 χειρόγραφα ἐπὶ μεμβράνης Ἑλλ. Κώδικας ἐκ τῶν ὁποίων 40 Εὐαγγέλια, τινὰ τῶν ὁποίων ἔχουν εἰκόνας καλῶς διατηρημένας, τὰ δὲ λοιπὰ ἐκκλησιαστικῆς ὡσαύτως ὕλης αἰῶνος Ζ', Θ', Ι', ΙΒ' καὶ ΙΓ' καὶ 700 περίπου χαρτίνους Ἑλλ. Κώδικας ὡσαύτως ἐκκλησιαστικῆς ὕλης. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐντύπων δὲν εἶναι σημαντικός.

Εἰς τὴν ἀρχαιοπρεπῆ τράπεζαν ὑπάρχει μικρὸν δισκάριον χρώματος μέλανος ἐξ ἀγνώστου ὕλης ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ μοναχοὶ θέτουν κατὰ Κυριακὴν τὴν μερίδα τῆς Παναγίας καὶ περιάγουν εἰς μετάληψιν. Τὸ παράδοξον τοῦτο ἀντικείμενον ἔχει γλυπτὰ εἰς τὸ μέσον τὴν Πλατυτέραν καὶ εἰς τὸν κύκλον αὐτῆς διαφόρους συμβολικὰς παραστάσεις τὰς ὁποίας πλαισιοῖ βλαχικὴ ἐπιγραφή, εἰς δὲ τὰ ἄκρα ἔχει γλυπτὰς εἰκόνας ἐκ θεμάτων τῆς Γραφῆς.

Μετόχια εἶχεν ἡ Μονὴ εἰς Καλαμαριάν, Κασσάνδραν, Μεταγγίτσιον, Καλαμίτσιον, Γομάτι καὶ Θάσον.

Κελλία ἔχει, πλὴν τοῦ ἀντιπροσωπείου τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς ἀπόστασιν 5 λεπτῶν τῶν Καρυῶν, τέσσαρα ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς πολίχνης ταύτης, εἰς τὰ ὁποῖα κατοικοῦν Ἑλληνες μοναχοὶ πλὴν ἑνὸς εἰς τὸ ὁποῖον ἀπὸ μακροῦ εὐρίσκονται Ρουμᾶνοι.

Ἐπειδὴ ἀνωτέρω ἀναφέρομεν περὶ τοῦ ἐκ Καλλικρατείας τῆς Θράκης Στεφάνου, διατελέσαντος Καθηγουμένου τῆς Ἱ. ταύτης Μονῆς, καταχωροῦμεν μίαν ἐκθεσιν τοῦ ἰδίου Στεφάνου, ἐν τῇ ὁποία οὗτος, μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτῷ ἀπλότητα καὶ βαθεῖαν πίστιν, ἐξιστορεῖ τὰς διαφόρους ταλαιπωρίας καὶ κινδύνους τοὺς ὁποίους ὑπέστη πρὸς διάσωσιν τῶν κειμηλίων τῆς Ἱ. αὐτοῦ Μονῆς κατὰ τὴν περίοδον τῆς Ἐπαναστάσεως.

Ἡ ἐκθεσις αὕτη εὐρίσκεται καὶ ἐν τῇ Ἱ. ἡμῶν Μονῇ, τῆς ὁποίας ὁ Στέφανος, χαίρων μεγάλης ἐκτιμήσεως, ἐκλήθη εἰς αὐτὴν καὶ διετέλεσεν ἐπὶ διετίαν Καθηγούμενος κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀναβιώσεως τῆς κοινοβιαμῆς ζωῆς (1839). Αὕτη δὲ ἔχει ὡς ἑξῆς:

« Εἰς ἡμῶν Σεπτεμβρίου 2 ... (ἐνταῦθα ἀναφέρει τὴν μεγάλην πλημμύραν ἣτις κατέσπευε τὰ πάντα).

Ἄφοῦ λοιπὸν ἠκολούθησεν ἡ ἄνωθεν γεγραμμένη πολυομβρία καὶ πλημμύρα τοῦ ρύακος, ἐσηκώθηκα ἐγὼ ὁ ταπεινὸς Καθηγούμενος παπᾶ Στέφανος καὶ ἐπῆγα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, διὰ νὰ κάμω καμμίαν κυβέρνησιν διὰ νὰ εἰμφορέσωμεν νὰ κάμωμεν τὰ χαλασμένα μέρη, τοὺς δρόμους καὶ κῆπον καὶ μύλον καὶ νεραγῶγι καὶ ἄλλα πολλὰ ὁποῦ ἦτον ἀναγκαῖα πρὸς παρηγορίαν μας. Τὶ τὸ ἐντεῦθεν; ἠκολούθησεν ὁ ψηθουρισμὸς τῆς Ἐπαναστάσεως εἰς τοὺς ἡμῶν κατὰ μῆνα Ἰανουάριον, ὅθεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐμβῆκεν εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ σουλτὰν μαχμούτι, λοιπὸν ἐξετάσεις φοβεραὶ σφαγαὶ εἰς τοὺς ἄρχοντας ὅσους ἡμῶν

ρεσε καὶ ἔβαλεν εἰς χεῖρας του, ἐκράμασε τὸν ἀγιώτατον πατρι-
 άρχην γρηγόριον τοὺς ἀρχιερεῖς Ἐφέσου, Νικομηδείας, Δέρκων,
 Τυρνάβου, Ἀδριανουπόλεως, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἀρχιερεῖς καὶ
 ἱερεῖς καὶ λαϊκοὺς πλῆθος ἀναρίθμητον ἐχάλασε, λοιπὸν ἔμεινα
 καὶ ἐγὼ ὁ ἄθλιος μὲ τὴν συνοδίαν μου εἰς τὴν πόλιν πάντι ἀ-
 πληλισμένος ἀπὸ ἀνθρωπίνην βοήθειαν, καὶ ἄλλο καταφύγιον
 δὲν εἶχα παρὰ μόνον τὴν κυρίαν μου Θεοτόκον καὶ τὸν τίμιον
 Πρόδρομον, καὶ ἅς ἔχη δόξαν ὁ πανάγαθος Θεός, ὁποῦ διὰ
 πρεσβειῶν αὐτῶν καὶ διὰ τῶν εὐχῶν τῶν πατέρων μᾶς ἐλευθέ-
 ρωσε μὲ ἓνα τρόπον ὁποῦ ἀπορεῖ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Ἀφοῦ
 ἀπελπίσθημεν πλέον μετὰ τὸν χαλασμόν τοῦ Πατριάρχου, οἰκθ-
 νόμησεν ὁ τίμιος Πρόδρομος καὶ εὐρέθη πλοῖον διὰ τὸ Ἅγιον
 Ὅρος, ὅθεν ἐμβήκαμεν εἰς τὸ πλοῖον ὡς ἀπληλισμένοι, εἰς τὸν
 ἴδιον καιρὸν ἐμβῆκαν καὶ πέντε τζαουσάδες βασιλικοὶ ἄνθρωποι
 ὁποῦ ἦταν διὰ τὴν Σμύρνην διὰ ὑποθέσεις βασιλικὰς (ὡ τῶν
 θαυμασίων σου βασιλεῦ) τότε δὴ τότε ἡμεῖς οἱ ταλαίπωροι ἐμεί-
 ναμεν ἄφωνοι ὡς ἰχθύες, μόνον νοερώς ἐπικαλούμεθα τὴν προ-
 στατίδα Κυρίαν μας Θεοτόκον καὶ τὸν τίμιον Πρόδρομον νὰ βο-
 ηθῆσουν ἀοράτως ὅμως ἐκεῖνος ὁ αἰμοβόρος τοῦρκος, ἀφοῦ
 ἐπλεύσαμεν ὀλίγον διάστημα, ἄρχισε νὰ μᾶς φοβερίζη πὼς θὰ μᾶς
 στείλῃ ὀπίσω εἰς τὴν πόλιν νὰ μᾶς κρεμάσουν ὡς ἀποστάτας καὶ
 ἄλλα πολλὰ ἐγαυριάτω κυχώμενος, ὁποῦ δὲν ἤμπορῶ νὰ τὰ γρά-
 ψω διὰ νὰ φύγω τὴν πολυλογίαν. τί κάμνει ὅμως ὁ πανάγαθος
 Θεός καὶ οἱ Ἅγιοι ὁποῦ εἶχα μαζί μου (ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ
 Ἐλεήμων ἢ δεξιὰ του, ὁ Ἅγιος γρηγόριος Ἀκραγαντίνων ἢ κά-
 ρα του, καὶ ἄλλα πολλὰ ἀκόμη) διὰ νὰ μὴ χαθοῦν καὶ αὐτοὶ μὲ
 ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς, ἀφοῦ τοὺς ἐδώσαμεν 180 γρόσια παρακα-
 λοῦντες τους νὰ μᾶς γλυτώσουν ἀπὸ τοὺς μουμερκλάριδες ἐβραί-
 ουσ ὁποῦ εἶναι εἰς τὰ κάστρα, ἔνευσεν ὁ Θεός καὶ οἱ Ἅγιοι εἰς
 τὴν καρδίαν τους, καὶ μᾶς ἐπαρηγόρησαν πὼς νὰ μὴ φοβούμεθα
 καὶ θέλουν μᾶς ἐλευθερώσῃ καὶ ἀπὸ τὸν πασιὰ ὅπου ἦτον εἰς τὰ
 κάστρα διορισμένος ἀπὸ τὸν βασιλέα νὰ πιάνη τοὺς φυγάδας νὰ
 τοὺς χαλᾷ. ὅθεν πηγαίνάμενοι εἰς τὰ κάστρα μᾶς ἐλευθέρωσαν καὶ
 ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν τύραννον καὶ μᾶς ἄφησε καὶ εὐγῆκαμεν εἰς τὸ
 αἰγαῖον πέλαγος καὶ αὐτὸς ἐπαρκαρίσθηκεν εἰς ἄλλο πλοῖον καὶ
 ἐπῆγαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τους ἡμεῖς δὲ εὐγένοντες ἔξω ἀπὸ τὰ
 κάστρα ἀπαντήσαμεν εἰς τὸ πέλαγος ἀνάμεσον Ἅγιον Ὅρος καὶ
 Λήμνου τὰ ρωμαῖϊκα καρᾶβια τῆς ἐλευθερίας, ὁποῦ ἐκούρσευαν
 τὰ παράλια τῆς Τουρκίας καβάλα καὶ γενιτζέ, μᾶς ἐρώτησαν καὶ
 ἡμᾶς τί χαμπάρια ἀπὸ τὴν πόλιν; τοὺς εἶπαμεν τὰ ἀνωθεν τρέ-
 ξαντα. λοιπὸν ἐφθιάσαμεν χάριτι θείᾳ εἰς τὸ Μοναστήριόν μας εἰς
 τοὺς 1821 μαΐου 9. ἐλάβομεν χαρὰν μεγάλην καὶ ἡμεῖς καὶ οἱ
 πατέρες ὁποῦ μᾶς ἀπόλαυσαν ὑγειεῖς, ἐπειδὴ καὶ μᾶς εἶχαν ἀπλη-

πισμένους. ἐδοξάσαμεν τὸν Ἅγιον Θεὸν καὶ τίμιον Πρόδρομον ὁποῦ μᾶς ἐλευθέρωσαν ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς κινδύνους. ἀφοῦ ἤλθामεν ἐδῶ εὐρίσκομεν τεταραγμένα τὰ πράγματα τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ εἰς τὸ χειρὸν ἐπήγαιναν. ἔπεσεν ἡ Κασσάνδρα, αἰχμαλωτίσθησαν ὅλοι ἀπὸ τοὺς ἀγαρινούς, οἱ ἀγαρινοὶ ἐπαπειλοῦσαν καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος νὰ τὸ αἰχμαλωτίσουν, βλέποντας οἱ πατέρες τὴν ὁρμὴν τῶν τούρκων, ἔστειλαν καὶ ἐπαρακίνησαν τὰ μοναστήρια, πλὴν ὅσα Μοναστήρια ἠθέλησαν, ἐσήκωσαν τὰ ἱερὰ κειμήλια τῶν καὶ ἔφυγαν εἰς τὸ ρωμαϊκόν. ἀπὸ αὐτοὺς ὁποῦ ἀνεχώρησαν ἡμῖν ἕνας καὶ ἐγὼ ὁ ταπεινὸς μὲ τὰ ἱερὰ μας κειμήλια καὶ μὲ ὅσους πατέρας ἠθέλησαν αὐτοθελήτως ν' ἀναχωρήσουν διὰ τὸν φόβον τῶν ἀγαρινῶν ἤλθον μαζί μου, ὅλοι δὲ οἱ νέοι ἔμειναν εἰς τὸ Μοναστήριον.

Ὅθεν ἀνεχωρήσαμεν ἀπὸ τὸ Μοναστήριον δεκεμβρίου 23 1821. τὴν νύκτα ὁποῦ ἐμπαράκαμεν ἐσηκώθη φουρτούνα μεγάλη ὁποῦ μόλις ἐσαλπάρκαμεν τὴν ἄγγουραν καὶ ἐσηκωθήκαμεν εἰς τὰ πανιά. πολλὰ πράγματα κινητὰ μᾶς ἔμειναν, ἔμειναν καὶ ἑπτὰ ἀδελφοὶ ἀπὸ τοὺς ἀποφασισμένοις ὁποῦ ἦτον διὰ νὰ φύγουν μαζί μας, ἔμεινε καὶ ἡ φανερωμένη Παναγία καὶ ὁ παλαιὸς Πρόδρομος ἐγκομισμένος. λοιπὸν ὅλην τὴν νύκτα περιφερόμενοι εἰς τὸ πέλαγος ἀντικρὺ τοῦ Μοναστηρίου, φουρτούνα φοβερή, ἡ θάλασσα ἀγριωμένη, λοιπὸν τί νὰ κάνομεν δὲν ἠξεύραμεν. ἐγὼ εἶχα ἀπόφασιν ὅτι ἂν δὲν πάρωμεν τὴν Παναγίαν καὶ τὸν Πρόδρομον μαζί μας δὲν ἦτο θέλημα Θεοῦ νὰ φύγωμεν. ὅθεν εὐγῆκαν πέντε ἕξ ἀδελφοὶ μὲ τὴ φελιούκαν ὁποῦ ἂν ἠμπορέσουν νὰ πάρουν τὴν Παναγίαν καὶ τὸν Πρόδρομον καὶ τοὺς 7 πατέρες ὁποῦ ἔμειναν ὅθεν μὲ πολὺ κόπον εὐγῆκαν εἰς τὸν ἄρσανᾶν καὶ μόλις ἠμπόρεσαν καὶ ἐπῆραν τὸν τίμιον Πρόδρομον, ἐνῶ ἔβαζαν καὶ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας ἔπεσεν ἡ εἰκὼν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐκεῖ λοιπὸν ὁποῦ ἀπελίσθησαν οἱ πατέρες (ὦ τοῦ θαύματος!) τὴν εὐγαλαν ἐκεῖνα τὰ φοβερὰ καὶ κορυφομένα κύματα ἐπάνω εἰς τὸν ἀφρόν, τότε ἀμέσως τὴν ἄρπαξεν ἕνας ἀδελφὸς ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν βάρκα, οἱ δὲ 7 ἀδελφοὶ ὁποῦ ἦταν διὰ νὰ ἔλθουν ἐδειλίασαν τὴν ὁρμὴν τῆς θαλάσσης καὶ ἔμειναν εἰς τὸ Μοναστήριον. οἱ δὲ μὲ τὴν φελιούκαν πέρνοντας τὰς ἁγίας εἰκόνας μὲ πολὺν φόβον, βρεγμένοι, μισοπνηγμένοι ἤλθον ἐπάνω εἰς τὴν γουλέτα. ἐγὼ ἐκαθήμεν μέσα εἰς τὴν κάμαραν ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ κακὸν τῆς θαλάσσης δὲν ἠμποροῦσα νὰ σταθῶ ἐπάνω, ἐκεῖ λοιπὸν ὁποῦ ἐταλάνιζα τὸν ἑαυτὸν μου βλέπω ἕξαφνα καὶ κατεβάζουν τὴν κυρίαν μου Θεοτόκον τὴν φανερωμένην (ὦ τῆς μεγάλης μου χαρᾶς ὁποῦ ἔλαβα) εὐθύς ὁποῦ ἐπῆρα τὴν ἁγίαν εἰκόνα, γονυκλιτῶς τὴν ἐπαρακίνησα ὁμοίως καὶ τὸν τίμιον Πρόδρομον καὶ εἶπα μὲ πίστιν καὶ μεγάλην φωνὴν δακρυροῶντας «Παναγία μου Θεοτόκε καὶ

τίμει Πρόδρομε τώρα όπου ἤλθατε μαζί μας δὲν φοβούμεσθε κά-
 μετε ὅπως θέλετε καὶ πηγαίνετε μας ἐκεῖ ὅπου γνωρίζετε καὶ εἶναι
 τὸ συμφερότερόν μας». ἐκινήσαμεν λοιπὸν ὅπου μᾶς ἐπήγαiven
 ἡ θάλασσα, ἐπήγαμεν τὸ βράδυ εἰς τὴν Ἀμουλιανὴν τὸ νησί καὶ
 ἀράξαμεν, ἐκεῖ ἤλθαν ὅλα τὰ καΐκια τῶν κλεπτῶν, πλὴν δὲν ἐσυγ-
 χώρησεν ὁ Θεὸς νὰ μᾶς πειράξουν. τὸ πρωτὶ ἐσηκωθήκαμε (ἐπει-
 δὴ καὶ ἔγινε καλωσύνη) καὶ ἀρμενίζαμεν διὰ νὰ ἀπεράσωμεν πάλιν
 ἀπὸ τὸ Μοναστήρι διὰ νὰ πάρωμεν τὰ λοιπὰ πράγματα καὶ
 τοὺς 7 πατέρες, πλὴν εὐρέθη ἓνα καράβι ψαριανὸ καὶ μᾶς ἐκυνή-
 γησε νὰ μᾶς πιάσῃ, ἔρριξε καὶ 4 κανόνια κατεπάνω μας, ὅμως
 ἐπήγαμεν εἰς τὸν λιμηρόνα τῆς Συκιάς καὶ δὲν μᾶς ἔφθασεν. Ἀρ-
 μενίζοντας λοιπὸν εἰς τὸ πέλαγος, ἀπαντήσαμεν πολλοὺς κινδύνους
 ἀπὸ κακοὺς ἀνθρώπους ὁμοπίστους μας, πλὴν ὁ Ἅγιος Θεὸς μᾶς
 ἐλευθέρωσεν ἀπὸ ὅλα. τέλος ἐπλεύσαμεν εἰς νῆσον καλουμένην
 πόρον. ἐκεῖ μᾶς ἐδέχθησαν οἱ χριστιανοί, ὅμως εἰς τὰς ἀρχὰς
 ἐπάσχισαν μερικοὶ κακοποιοὶ νὰ μᾶς κακοποιήσουν, δὲν μᾶς ἄ-
 φησεν ὅμως ὁ τίμιος Πρόδρομος, ἐπειδὴ καὶ ἓνας κακοποιοὺς
 ἄρπαγος ἤλθε καὶ μᾶς ἐζήτησε νὰ τοῦ δώσωμεν ἀσίμη νὰ ἀση-
 μῶσι ταῖς πιστόλαις, καὶ ἂν δὲν τοῦ δώσωμεν, ἔχει νὰ ἔλθῃ τὴν
 νύκτα νὰ μᾶς κάμῃ πολλὰ κακά, ὅθεν βλέποντας τὰ δύο στενά
 τοῦ ἔδοσα ἓνα καντάλι 80 δράμια, καὶ αὐτὴν τὴν κρίσιν νὰ τὴν
 κάμῃ ὁ τίμιος Πρόδρομος, λοιπὸν, ἀπερνῶντας ὀλίγες ἡμέρες
 ἀπέθανεν ἐκεῖνος ὁ ταλαίπωρος ὁποῦ ἐπῆρε τὸ ἀσίμη μὲ μίαν λυ-
 σεντεριάν. Τότε ἐλάλησα τὸν ἀδελφόν του ὁ ὁποῖος ἦτον καλώ-
 τατος ἀνθρώπος καὶ τοῦ τὰ εἶπα ὅλα τὰ τρέχοντα, οὗτος ἔμεινε
 περίλυπος καὶ λέγει μοι. βέβαια ὁ τίμιος Πρόδρομος τὸν ἐθανά-
 τωσε, τρέχει δρομαῖος εἰς τὸ σπίτι τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐξετάζει ἂν
 ἀληθεύῃ αὐτὸ τὸ πράγμα, τέλος εὐρίκαν τὸ ἀσίμη καὶ μᾶς τὸ ἔ-
 φεραν μὲ μαῦρα δάκρυα εἰς τὰ ὄμμάτιά τους. ἄλλος ἓνας πρῶτος
 καπετάνιος τοῦ πόρου μᾶς ἐπῆρε τὰ κουπιὰ τῆς βάρκας μὲ τὸ
 ζορμπαλήκι καὶ πηγαίνοντας μὲ τὸ καΐκι εἰς τὴν πιάδα ἐμάλωσαν
 ἀναμεταξύ τους καὶ ρίχνοντες ταῖς πιστόλαις τους ἓνα μολύβι ἐ-
 κτύπησε εἰς ἓνα κουπὴ ἀπὸ τὰ ἰδικὰ μας καὶ τὸ τρύπισε καὶ ἀπὸ
 τὸ κουπὶ ἐλάβωσε τὸν πρῶτον καπετάνιον εἰς τὸ μηρὶ ὁ ὁποῖος
 ἐγύρισε εἰς τὸν πόρον καὶ μᾶς ἔδωσαν τὰ κουπιὰ ὀπίσω καὶ ἐ-
 μετανόησε, ἐπῆρε καὶ τὸν Πρόδρομον καὶ ἔκαμε δύο φοραῖς ἁ-
 γιασμοὺς πλὴν δὲν ἰατρεύθηκεν ἀλλὰ ἀπέθανε μὲ ὅλον ὁποῦ ἡ
 πληγὴ του δὲν ἦτον θανατηφόρος. αὐτὰ λοιπὸν ἐκηρύχθησαν εἰς
 τὸν κόσμον καὶ ἔγειναν γνωστὸν τοῖς πᾶσι. τί τὸ ἐντεῦθεν; ἐκεῖ-
 νοι οἱ κακότεροποι ὁποῦ ἐτοιμάζονταν νὰ ἔλθουν τὴν νύκτα νὰ
 μᾶς πατήσουν νὰ μᾶς πάρουν τὰ πράγματά μας αὐτοὶ ἔγειναν
 ὑστερον διαφεντευταί μας. μάλιστα ὁποῦ ἔστειλεν ἡ βουλή καρά-
 βι καὶ γράμματα εἰς τοὺς προεστοὺς τοῦ πόρου νὰ μᾶς μαρκά-

ρουν νὰ μᾶς στείλουν εἰς κόρινθον, ὅπου τὴν εἶχαν τότε παρμένην ἀπὸ τοὺς τούρκους, πλὴν δὲν μᾶς ἄφησαν οἱ ποριῶται μὲ κανέναν τρόπον, καὶ αὐτὸ ἦτο θαῦμα τοῦ τιμίου Προδρόμου, ἐπειδὴ ἂν μᾶς ἄφηναν, βέβαια ἐχάναμεν τοὺς θησαυροὺς τοῦ Μοναστηρίου, ἐπειδὴ καὶ μετὰ ὀλίγον καιρὸν, ἐπῆραν οἱ τοῦρκοι πάλιν τὸ κάστρον τῆς κορίνθου, καὶ μόλις ἔφυγαν οἱ φρούραρχοι ἀφήνοντας ταῖς πόρταις ἀνοικταῖς, οἱ ποριῶται αὐτὸ τὸ καλὸν μᾶς ἔκαμαν καὶ ὁ τίμιος Πρόδρομος τοὺς ἔκαμε πολλὰς χάριτας, ἀπὸ τὰς πολλὰς μίαν μόνον σᾶς λέγω. ὅτι ἑπτὰ χρόνους εἶχαν τὴν πληγὴν τῆς ἀκρίδος καὶ τοὺς ἀφάνιζαν ὅλα τους τὰ ὑποστατικά, καὶ ὅχι κανένα πράσινο φύλλο δὲν τοὺς ἄφηναν ἀλλὰ καὶ τὴν φλούδα τῶν δένδρων ἀπὸ ταῖς λεμονιαῖς ἔτρωγαν καὶ καθὼς ἔκαμαμεν λιτανεῖαν καὶ ἀγιασμοὺς μὲ τὴν πάντιμον δεξιὰν τοῦ Προδρόμου ἔγεινεν ἄφαντος ἡ ἀκρίδα καὶ ἐπαρηγορήθησαν οἱ ἄνθρωποι καὶ ἄρχισαν νὰ μαζόνουν καρπὸν ἀπὸ τὰ ὑποστατικά τους. τότε καὶ εἰς τοὺς ἀσθενεῖς ἄλλον ἰατρὸν δὲν εἶχαν εἰμὴ τὸν τίμιον Πρόδρομον. λοιπὸν ἀπὸ τὰς πολλὰς εὐεργεσίας ὅπου ἀπολάμβαναν ἀπὸ τὸν τίμιον Πρόδρομον ἠθέλησαν νὰ μᾶς δώσουν τὸ Μοναστήριόν τους τῆς ζωοδόχου πηγῆς ὅπου ἔχουν εἰς τὸν τόπον τους καὶ μᾶς τὸ ἔδωσαν καὶ ἐκατοικήσαμεν ἐκεῖ, καὶ ἐζούσαμεν μὲ αὐτάρκειαν εἰς τὰ σωματικά. πλὴν μετὰ τὴν πυρπόλησιν τῆς νήσου Ψαρῶν ἐφοβήθημεν καὶ ἀναχωρήσαμεν εἰς τὰ ἐπτάνησα εἰς νῆσον Ζάκυνθον καὶ ἐκεῖ μᾶς ἐδέχθησαν οἱ ἐκεῖσε χριστιανοὶ φιλοφρόνως καὶ ἐκαθήσαμεν κατὰ πάντα εὐχαριστημένοι καὶ ἡσυχιοὶ χρόνους τέσσαρους καὶ ἀφοῦ ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ Κυβερνήτης Ἰωάννης Καποδίστριας ἐσηκωθήκαμεν ἀπὸ Ζάκυνθον καὶ ἦλθαμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰς νῆσον σκόπελον καὶ ἐκατοικήσαμεν εἰς τὸ Μετόχιόν μας εἰς τὴν φανερωμένην καὶ ἐκαθήσαμεν καὶ ἐκεῖ ἕνα ἡμισυ χρόνον καὶ ἔπειτα ἐμπαρκαρησθήκαμεν καὶ ἦλθαμεν εἰς τὸ Ἱερόν μας Μοναστήριον μὲ ὅλα τὰ Ἱερὰ κειμήλια τοῦ Μοναστηρίου μας. ἃς ἔχει δόξαν ὁ Κύριος μετὰ τῆς προστάτιδός μας Θεοτόκου, καὶ προστάτου ἡμῶν τιμίου Προδρόμου ἕνεκεν πάντων. Ἀναχωρήσαμεν ἀπὸ Ἁγιον Ὅρος εἰς ἁωηά (1821) δεκεμβρίου ηγ' καὶ ἦλθαμεν εἰς τὸ Μοναστήριον εἰς τοὺς ἁωλ' (1830) Ἰουνίου 6 καὶ οἱ ἀναγιγνώσκοντες εὐχεσθε καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ Καθηγουμένου Στεφάνου ἱερομονάχου, ὅπως εὖρη ἡ ψυχὴ μου ἔλεος παρὰ Κυρίου διὰ τῶν ἁγίων ὑμῶν εὐχῶν. ἀμήν».

Ὁ Στέφανος κατὰ τὴν εἰς Ἁγιον Ὅρος ἐπιστροφὴν τοῦ ἐκ Ζακύνθου ἐκόμισε καὶ εἰς τὴν Ἱεράν ἡμῶν Μονὴν πολλὰ ἅγια λείψανα αὐτῆς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ μέρος τῶν Τιμίων Δώρων τῶν Μάγων, ἅτινα μετὰ τὸν διασκορπισμὸν τῶν λαβόντων αὐτὰ πτερόν τῆς Μονῆς, εὐρέθησαν εἰς χεῖρας τοῦ ἐν Ζακύνθῳ Κόντε Ροβέρτου Σολομών.

ΜΕΛΕΤΗ ΤΡΙΤΗ

Περὶ τῶν μέσων ἅτινα μᾶς ἔδωσεν ὁ Θεός διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὸ τέλος μας. Περὶ τῆς καταχρήσεως αὐτῶν ἐκ μέρους μας. Πῶς πρέπει νὰ διορθώσωμεν τὴν κατάχρησιν.

Συλλογίσου ἀδελφέ, τὸ πολὺ πλῆθος τῶν μέσων καὶ τῶν ὀργάνων ποὺ σοῦ ἔδωσεν ὁ Θεός, διὰ νὰ ἐπιτύχῃς μὲ αὐτὰ τὸ τελευταῖον τέλος σου, παρουσιάζων μὲ αὐτὸ πόσῃ σπουδῇ καὶ προθυμίᾳ ἔχει, διὰ νὰ σὲ καταστήσῃ αἰωνίως μακάριον. Τὰ μέσα αὐτὰ εἶναι, πρῶτον τὰ ἔξωτερικὰ ἥτοι τὰ ὑπάρχοντα, τιμαί, πλοῦτος καὶ πρόσκαιροι εὐτυχίαι, δεύτερον τὰ ἀγαθὰ τῆς φύσεως ἥτοι νοῦς, φρόνησις, ἀκεραιότης τῶν αἰσθήσεων καὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος, καὶ τρίτον τὰ ὑπερφυσικὰ ἀγαθὰ ἥτοι οἱ φωτισμοὶ τοῦ νοός, ἡ προκαταρκτικὴ καὶ ἀγιαστικὴ χάρις ἣτις σύρει τὴν θέλησιν πρὸς τὸ ἀγαθόν, τὰ διάφορα χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, αἱ θεοειδεῖς ἀρεταί, τὰ θεῖα μυστήρια, αἱ Ἁγία Γραφαὶ Παλαιὰ καὶ Νέα, οἱ νουθεσίαι τῶν πνευματοφόρων Πατέρων, αἱ ἐπαγγελίαι τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, αἱ ἀπειλαὶ τῶν αἰωνίων κολάσεων, ἡ διαφύλαξις τῶν Ἀγγέλων καὶ τέλος αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ποὺ δὲν ἱκανοποιήθη νὰ σὲ ἐνισχύῃ διὰ νὰ ἐπιτύχῃς τὸ τέλος σου, μὲ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν κτισμάτων του, ἀλλ' ἦλθε καὶ αὐτοπροσώπως διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν σωτηρίαν σου, γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἐσέ, καὶ ἀπὸ ἄκρον τέλος ποὺ εἶναι ἠθέλησε νὰ γίνῃ ὁ ἴδιος τὸ μέσον καὶ τὸ ὄργανον τῆς σωτηρίας σου, ὄχι μόνον μὲ τοὺς λόγους του καὶ μὲ τὰ παραδείγματά του, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ αἷμα του, καὶ μὲ τὴν ζωὴν του καὶ δὲν ἐλυπήθη παντελῶς τὸν ἑαυτὸν του διὰ νὰ σοῦ καταστήσῃ τὴν ὁδὸν ἐλευθέραν νὰ βαδίσῃς πρὸς τὸν οὐρανόν.

Λοιπὸν πόσον ἐπιβάλλεται εἰς σὲ ἀδελφέ νὰ ὑπηρετῇς τὸν Θεὸν εἰς τοῦτον τὸν κόσμον προσωρινῶς διὰ νὰ τὸν ἀπολαύσῃς εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν αἰωνίως· ἐφόσον ὁ Κύριος δι' αὐτὸ τὸ τέλος

τῆς σωτηρίας ἔθεσεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σου ὅλα τὰ κτίσματα, ἀκόμη καὶ τὰ ὑψηλότερα τοῦ οὐρανοῦ. Ἄγγελοι καὶ Ἀρχάγγελοι, ἀλλὰ καὶ τὸ θεῖον του πρόσωπον, μὲ τὰς ὁδοιπορίας του, μὲ τοὺς ἰδρωτὰς του, μὲ τὴν πτωχείαν του, μὲ τοὺς ὄνειδισμοὺς του, μὲ τὰ πάθη του, μὲ τὸν θάνατόν του, καὶ ἀπλῶς μὲ ἓνα θησαυρὸν ἀπειρον ἀπὸ ἀξιομισθίας πὺν σοῦ ἄφησε διὰ κληρονομίαν, καθὼς λέγει ὁ Παῦλος· «εἴτε ζωὴ, εἴτε θάνατος, εἴτε ἐνεστῶτα, εἴτε μέλλοντα, πάντα ὑμῖν ἐστι» (ἀ΄ Κοριν. γ΄. 22), ἦτοι ὅλα τὰ πράγματα εἶναι ἰδικὰ σου ἀνθρώπε, διὰ νὰ εἶσαι καὶ σὺ ὅλος τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὸν αὐτὸν Παῦλον «ὕμεις δὲ Χριστοῦ» (ἀ΄ Κορ. γ΄. 23). Ἐὰν ὅμως καὶ σὺ δι' ὀλοκληρωτικὴ σου δυστυχίαν ἤθελες ἀπωλεσθῆ, τίνος θὰ εἶναι τὸ σφάλμα; βέβαια ἰδικόν σου· διότι ὁ Θεὸς ἐκ μέρος του τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ διὰ τὴν σωτηρίαν σου καὶ δὲν τὸ ἔκαμε; καθὼς λέγει ὁ ἴδιος διὰ τοῦ προφήτου Ἡσαΐου· «τί ποιήσω ἐπὶ τῷ ἀμπελῶνι μου καὶ οὐκ ἐποίησα αὐτῷ; διότι ἔμεινα τοῦ ποιῆσαι σταφυλήν, ἐποίησε διὰ ἄκανθας» (ε΄ 14.), θαύμασαι λοιπὸν εἰς τὴν ἀπειρον ἀγαθότητα πὺν φανερῶνει ὁ Θεὸς εἰς σὲ καὶ εὐχαρίστησαί τον ἐξ ὅλης τῆς καρδίας. Ἐντρέπου διότι ἠγωνίσθης περισσότερον διὰ νὰ ἀπολαύσης τὰ μηδαμινὰ καὶ προσωρινὰ κτίσματα παρὰ διὰ νὰ ἀπολαύσης τὸν κτίστην καὶ αἰώνιον Θεόν σου· καὶ ζήτησαί του ταπεινῶς συγχώρησιν εἰς τὸ μέγα ἄδικον πὺν ἔκαμες καὶ δὲν ἐφρόντισες δι' αὐτόν, καὶ παρακάλεσαί τον νὰ σοῦ δώσῃ τὴν θεϊάν του χάριν διὰ νὰ μὴ μακρύνουν πλέον ἀπὸ τὸν νοῦν σου αὐταὶ αἱ ἀλήθειαι, ἀλλὰ νὰ εἶναι ὁδηγοὶ εἰς ὅλα τὰ ἔργα «ἐξαπόστειλον τὸ φῶς σου καὶ τὴν ἀλήθειαν σου αὐτὰ με ὠδήγησαν καὶ ἤγαγόν με εἰς ὄρος ἁγίόν σου» (ψαλ. μγ΄ 3).

III

Συλλογίσου τὴν κατάχρησιν πὺν ἔκαμες ἕως τώρα εἰς αὐτὰ τὰ μέσα καὶ ὄργανα πὺν σοῦ ἔδωσεν ὁ Θεός, διὰ νὰ ἐπιτύχῃς τὴν σωτηρίαν σου καὶ πῶς μετεχειρίσθης μέχρι τώρα τὰ ἐσωτερικὰ χαρίσματα τοῦ πνεύματός του· ποῖος γνωρίζει μήπως καὶ σὺ ἔλαβες ἀπὸ αὐτὰ ἀφορμὴν διὰ νὰ ἁμαρτήσῃς περισσότερον; ποῖος γνωρίζει, μήπως ἀπὸ τὸ φῶς ἐκεῖνο, μὲ τὸ ὁποῖον σοῦ ἐφανερώσεν ἡ πίστις τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν ὑπομονὴν πὺν ἔχει ὁ Θεός, εἰς τὸ νὰ ὑποφέρῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, σὺ ἔβγαλες σκότος

καὶ ἁμαρτίας; ποῖος γνωρίζει, μήπως ἡ ἐλπὶς καὶ εὐκολία τῆς συγχωρήσεως καὶ θεραπείας πού λαμβάνεις διὰ μέσου τῆς ἐξομολογήσεως, σὲ παρεκίνησαν νὰ αὐξήσης τὰς πρὸς τὸν Θεὸν ὑβρεις καὶ κακίας; Τοῦτο ὅμως εἶναι βέβαιον, ὅτι ματαίως ἔλαβες τόσας ἐσωτερικὰς καὶ ἐξωτερικὰς βοηθείας καὶ θείας χάριτας, τὰς ὁποίας ἂν ἐλάμβανον πολλοὶ ἄπιστοι, πολλοὶ αἰρετικοὶ καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἁμαρτωλοὶ, ἀσφαλῶς ἤθελον τὰς χρησιμοποιήσουν καλῶς μὲ ἄκραν ἐπιμέλειαν καὶ νὰ σωθοῦν μὲ αὐτάς, καθὼς λέγει ὁ Κύριος· «εἰ ἐν Τύρῳ καὶ Σιδῶνι ἐγένοντο αἱ δυνάμεις αἱ γενόμεναι ἐν ὑμῖν, πάλαι ἂν ἐν σάκκῳ καὶ σποδῷ μετενόησαν» (Ματθ. ια' 21).

Ἐπειτα συλλογίσου, πὼς τόσον τὰ ἐξωτερικὰ ἀγαθὰ τῆς τύχης, ὅσον καὶ τὰ ἀγαθὰ τῆς φύσεως, τὰ ἐχρησιμοποίησες κακῶς ὅλα πολὺ περισσότερον, ἀπὸ τὰ ἐσωτερικὰ καὶ πνευματικὰ χαρίσματα· ἐπειδὴ τὰ κτίσματα ἅτινα εἰς σέ ἔπρεπε νὰ ἦσαν ὡσάν μία σκάλα διὰ νὰ ἀναιβαίνης εἰς τὸν κτίστην, σὺ τὰ ἔκαμες ἓνα μεσότοιχον διαχωρισμοῦ καὶ μὲ αὐτὰ ἐχωρίσθης ἀπὸ τὸν Θεόν σου· μάλιστα τὰ ἐχρησιμοποίησες ὡς ὄπλα διὰ νὰ πολεμῆς καὶ μὲ αὐτὰ ἠθέλησες νὰ θεραπεύης μόνας τὰς αἰσθήσεις σου, ἂν καὶ ἡ θεραπεία αὐτῶν ἀποβλέπει εἰς τὴν αἰσχύνην τοῦ μεγάλου σου εὐεργέτου Θεοῦ. Ἄχ ἀδελφέ, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ὑπηρεσία σου πρὸς τὸν Θεόν; Ἄλλὰ μὲ τοῦτο φαίνεται πὼς τοῦ λέγεις· ἐγὼ δὲν θέλω νὰ σὲ ὑπηρετῶ ἐντελῶς· «συνέτριψας τὸν ζυγόν σου καὶ διασπάσας τοὺς δεσμούς σου, καὶ εἶπας δουλεύσω σοι». (Ἱερ. β' 20)· μάλιστα δὲ μὲ τοῦτο πού κάμνεις φανερῶνεις ὅτι θέλεις νὰ ὑπηρετῇ σὲ ὁ Θεὸς καὶ ὑπηρετῶντας σέ, νὰ ἐργάζεται συγχρόνως καὶ ἐναντίον του, δίδωντάς σου δυνάμεις καὶ βοηθείας διὰ νὰ τὰς χρησιμοποιῆς εἰς τὰ κακά σου θελήματα· ὡς λέγει ὁ ἴδιος διὰ τοῦ προφήτου Ἡσαΐου· «ἐν ταῖς ἁμαρτίαις σου δουλεύουσαι με ἐποίησας (μγ. 24). Μὰ ἕως πότε ἀγαπητὲ θὰ ὑπάρχῃ ἡ μάχη αὐτὴ μεταξύ σοῦ καὶ τοῦ Θεοῦ; Ἐως πότε ὁ Θεὸς θὰ σοῦ δίδῃ μέσα καὶ ὄργανα διὰ σωτηρίαν σου καὶ σὺ νὰ τὰ μεταχειρίζεσαι ἐναντίον τῆς τιμῆς του καὶ ἐναντίον τῆς ἰδίας σου σωτηρίας; Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ κάμνῃ καλὸν καὶ σὺ νὰ τοῦ ἀνταποδίδῃς τόσον κακόν;

Ὁ ταλαίπωρος σύ! ὅταν εἰς ὀλίγον διάστημα θὰ δώσης ἀπολογία δι' αὐτὰ καὶ ὅταν ὁ Κύριος ἡμῶν θέλει συγκρίνει

ἐκεῖνο πού ἔπραξεν αὐτός εἰς σέ, μέ ἐκεῖνο πού σύ ἔπραξες πρὸς αὐτόν. Τώρα ἀδελφέ διόρθωσαι τὰς ἀταξίας σου αὐτὰς καὶ ζήτησαι συγχώρησιν ἀπὸ τὸν λυτρωτὴν σου, πρὶν νὰ ἔλθῃ ὁ ἴδιος καὶ γίνῃ κριτὴς σου. Ἐντράπου εἰς τὴν τελείαν ἀχαριστίαν πού ἔδειξες εἰς αὐτόν καὶ μέ δάκρυα κατανυκτικὰ ἔλκυσαι τὸν εἰς τὴν ἀγάπην σου· θαύμασαι εἰς τὴν ἀσωτίαν σου, μέ τὴν ὁποίαν ἐσκόρπισες τόσους θησαυροὺς πού μέ πλουσιοπάροχον χεῖρα σοῦ ἐχάρισεν ὁ Θεὸς διὰ νὰ σὲ πλουτίσῃ αἰωνίως. Μίσησαι τὴν δυστυχισμένην ζωὴν πού τόσον τυφλῶς πέρασες ἕως τώρα, ὡς νὰ μὴ ἦτο Θεὸς νὰ τὸν ἐργασθῆς, καὶ νὰ τὸν κερδίσης, ἀλλὰ νὰ ἦσο σύ μόνον κύριος τοῦ κόσμου. Λάβε ἀπόφασιν νὰ μὴ ζητήσης εἰς τὸ μέλλον τίποτε ἄλλο παρὰ πῶς ν' ἀρέσης εἰς τὸν Θεὸν καὶ νὰ θέσης τὴν σωτηρίαν σου εἰς ἀσφάλειαν· καὶ τέλος πάντων, ζήτησαι ἀπὸ αὐτόν χάριν διὰ νὰ δυνηθῆς νὰ κατορθώσης αὐτὸ τὸ μεγάλο ἔργον καὶ νὰ πάθῃς μόνον νὰ ἐπιτύχῃς τὸ τέλος σου, ὅπερ ἔστιν ὁ Θεός, μέ ἐκείνην τὴν προθυμίαν καὶ ἐπιμέλειαν πού πρέπει· καθὼς ὁ θεοφόρος Ἱγνάτιος ἔγραφε πρὸς τοὺς Ρωμαίους «πῦρ, καὶ σταυρός, θηρίων τε συστάσεις, ἀνατομαὶ διαιρέσεις, σκορπισμοὶ ὀστέων, συγκοπαὶ μελῶν, ἀλεσμοὶ ὄλου τοῦ σώματος καὶ κόλασις τοῦ διαβόλου ἐπ' ἐμὲ ἐρχέσθω, μόνον, ἵνα Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπιτύχω».

III

Συλλογίσου τώρα πῶς πρέπει νὰ διορθώσης τὴν κακὴν αὐτὴν χρησιμοποίησιν πού ἔκαμες εἰς τὰ μέσα καὶ ὄργανα πού σοῦ ἔδωσεν ὁ Θεὸς διὰ τὴν σωτηρίαν σου, καὶ ἡ διόρθωσις δύναται νὰ γίνῃ, ἐὰν χρησιμοποίησῃς τὰ μέσα αὐτὰ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ τέλους καὶ ὄχι νὰ χρησιμοποίησῃς τὰ μέσα αὐτὰ, διὰ τὰ μέσα· δηλαδὴ δὲν πρέκει ν' ἀγαπᾶς τὰ μέσα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ, ἀλλὰ διότι σὲ φέρουν εἰς τὸ ποθούμενον τέλος. Ὅθεν χώρισαι ὅλα τὰ ἀγαθὰ πού σοῦ ἐχάρισαν ὁ Θεὸς εἰς τρεῖς τάξεις· καὶ ἐκεῖνα πού σὲ ὠφελοῦν πάντοτε διὰ νὰ ἐπιτύχῃς τὸ τέλος σου (ὅπως εἶναι τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὰ θεῖα μυστήρια, αἱ ἀρεταὶ καὶ μάλιστα τὰ ἔργα τῆς ἐλεημοσύνης), αὐτὰ λέγω πρέπει νὰ τὰ χρησιμοποίησῃς πάντοτε μέ μεγάλην ἐπιμέλειαν διότι εἶναι τόσον ἱκανὰ καὶ τόσον ἀναγκαῖα διὰ νὰ ἀπολαύσῃς τὴν τελείαν σωτηρίαν σου, πού ἓνας κολασμένος, ἂν ἦτο δυνατόν

μετὰ χαρᾶς νὰ ἐδέχετο νὰ ὑποφέρει ὅλα τὰ βασανηστήρια τῆς κολάσεως εἰς χιλιάδας ἐτῶν, μόνον ν' ἀπολαύσῃ ἓνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ μέσα, πού σὺ τώρα ἀμελεῖς. Ἐκεῖνα δὲ τὰ μέσα πού πάντοτε βλάπτουν εἰς τὴν σωτηρίαν σου, διότι εἶναι ἐμποδισμένα ἀπὸ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ ἐπειδὴ εἶναι ἠνωμένα μετὰ τὴν ἁμαρτίαν, αὐτὰ ὅλα πρέπει νὰ τὰ ἀηδιάζῃς νὰ τὰ ἀποστρέφῃσαι μετὰ ὅλην σου τὴν καρδίαν καὶ νὰ τὰ ἀποκόπτῃς μετὰ προσοχὴν ἀπὸ κοντὰ σου, ὡς ἀντίθετα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἰδικῆς σου αὐδαιμονίας. Ἐκείνων δὲ πάλιν τῶν μέσων, πού ἄλλοτε ὠφελοῦν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ τέλους καὶ ἄλλοτε βλάπτουν καὶ ἐμποδίζουν, τούτων ἢ διόρθωσις εἶναι ν' ἀπέχη ἡ καρδία σου ἀπὸ αὐτὰ, ἐκτὸς τόσον μόνον, ὅσον θὰ σοῦ χρειασθοῦν διὰ νὰ φέρουν εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς σωτηρίας σου.

Παραδείγματος χάριν, δὲν πρέπει νὰ προτιμᾷς καλλίτερα τὴν ὑγείαν ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, ἢ τὸν πλοῦτον ἀπὸ τὴν πτωχείαν, ἢ τὴν τιμὴν ἀπὸ τὴν ἀτιμίαν, ἢ τὴν ζωὴν ἀπὸ τὸν θάνατον, διότι ὅλα ταῦτα καθ' ἑαυτὰ εἶναι ἀδιάφορα. Τόσον δὲ μόνον νὰ προτιμᾷς τὴν ἀσθένειαν καὶ πτωχείαν καὶ ἀτιμίαν καὶ ὅλα ὅσα φέρουν τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα εἰς ταπείνωσιν, καθόσον ἀσφαλέστερον ἀπὸ τὰ ἄλλα σὲ κάμνουν νὰ ἐπιτύχῃς τὴν εὐδαιμονίαν τῆς σωτηρίας σου, ὅπως ἓνας ξενιτευμένος δὲν ζητεῖ τὴν εὐκολωτέραν ὁδόν, ἀλλὰ τὴν ἀσφαλεστέραν διὰ νὰ μεταβῆ εἰς τὴν πατρίδα του, ἢ ἓνας ναύτης δὲν ἐπιθυμεῖ τὸν γλυκύτερον ἄνεμον, ἀλλ' ἐκεῖνον πού θὰ τὸν φέρῃ ἀσφαλέστερον εἰς τὸν λιμένα ἢ καὶ ἓνας ἀσθενὴς δὲν ζητεῖ τὰ γλυκύτερα φάρμακα, ἀλλὰ τὰ σωτηριωδέστερα εἰς τὸ πάθος του· ἀλλὰ σὺ ἀδελφέ χρησιμοποιεῖς ὅλα αὐτὰ ἀντιστρόφως καὶ ἀγαπᾷς ἐκείνην μόνην τὴν ὑγείαν, ἐκείνην μόνην τὴν ἀνάπαυσιν, ἐκείνην μόνην τὴν ἔξουσίαν καὶ ἐκεῖνας μόνον τὰς ἡδονὰς πού βλάπτουν τὴν ψυχὴν σου.

Διὰ τοῦτο ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, μὴν εἶσαι ἀγαπητέ τόσον τυφλὸς ὥστε νὰ νομίζῃς διὰ καλὰ, ἐκεῖνα πού σέ μακρύνουν ἢ καὶ σὲ ἐμποδίζουν ἀπὸ τὸ ἄκρον ἀγαθὸν καὶ μὴ θέλῃς νὰ ἀλλάξῃς τὰ ὀνόματα τῶν πραγμάτων δι' ἀπώλειάν σου, ὀνομάζων καλὸν τὸ κακόν, καὶ κακὸν τὸ καλόν, διὰ νὰ μὴν ἀκούσης τὸ εὐαγγέλιον καὶ ἀλλοίμονον, ὡς λέγει ὁ Κύριος διὰ τοῦ προφήτου Ἠσαΐου· «οὐαὶ οἱ λέγοντες τὸ πονηρὸν καλόν, καὶ τὸ καλὸν

πονηρόν» (ε' 20). Ἐξύπνησαι μίαν φορὰν ἀπὸ τὸν θανατηφόρον ὕπνον, καὶ ἂν ὁ Θεὸς σοῦ ἐχάρισεν ὑγείαν, ὠραιότητα, γνῶσιν, πλοῦτον, ἀξιώματα καὶ ἄλλα ὅμοια φυσικὰ καὶ τυχερὰ καλὰ, μὴ τὰ χρησιμοποιεῖς καλῶς πρὸς ἀπώλειάν σου, ἀλλὰ κάμνεται ὅλα ὄργανα διὰ τὴν σωτηρίαν σου, Ἀποφάσισαι νὰ τρέχῃς πάντοτε πρὸς τὸ ἄκρον τέλος σου μὲ ὅλην σου τὴν καρδίαν καὶ ἂν συναντήσης ἐμπόδια νὰ τὰ παραμερίσης καὶ νὰ μὴ σταθῆς ποτὲ μέχρῃς ὅτου ἐπιτύχῃς τὸ τέλος σου, ὅπως συμβαίνει εἰς ἓνα ποταμόν, ὅστις δὲν ἐμποδίζεται ἀπὸ ἐμπόδια πού συναντᾷ εἰς τὸν δρόμον του ἀλλὰ τρέχει ταχέως καὶ δὲν σταματᾷ παντελῶς, μέχρῃς ὅτου φθάσῃ εἰς τὴν θάλασσαν· «πάντες οἱ χεῖμαρροι πορεύονται εἰς τὴν θάλασσαν» (Ἐκκλ. α' 7).

Ὅθεν τί σε χρησιμεύουν αἱ ἄτακτες ἐπιθυμίας πού ἔχεις εἰς τὰ κτίσματα; Εἶναι τὰ ἐμπόδια εἰς τὴν σωτηρίαν σου καὶ νὰ τὰ ξεριζώσῃς ἀπὸ τὴν καρδίαν σου, ἂν καὶ τὰς ἠγάπησες ἕως τώρα ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ· διότι λέγει ὁ Κύριος «εἰ ὁ ὀφθαλμός σου σκανδαλίζει σε, ἔξελε αὐτὸν καὶ βάλε ἀπὸ σοῦ» (Ματθ. ε' 29). Τί σοῦ χρειάζονται αἱ διασκεδάσεις; Τί σοῦ χρειάζονται αἱ περιέργειαι πού κάμνεις βαδίζοντας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, εἰς τὰς ὁποίας χάνεις τὸν καιρὸν πού ἔπρεπε νὰ διαθέτῃς εἰς τὴν σκέψιν τῆς σωτηρίας σου; Αὐτὰ εἶναι ἐμπόδια καὶ ἀνάγκη νὰ τὰ κόψῃς ὅλα, ἂν καὶ τὰ ἀγαπᾷς ὡς τὸ δεξιὸν σου χεῖρ· «εἰ ἡ δεξιὰ σου χεῖρ σκανδαλίζει σε, ἔκκοπον αὐτήν, καὶ βάλε ἀπὸ σοῦ» (Ματθ. αὐτ. 3). Τί σὲ ὠφελοῦν αἱ ἀσχολίαι πού καταβάλλεις εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων πού δὲν σὲ ἐνδιαφέρουν; αὐτὰ εἶναι ἐμπόδια καὶ κόψε τα ὅλα καὶ ρίψαι τα ἂν καὶ τὰ ἀγαπᾷς ὡς τὸ πόδι σου «εἰ ὁ πούς σου σκανδαλίζει σε, ἔκκοπον αὐτόν καὶ βάλε ἀπὸ σοῦ» (Ματθ. ιη' 8). Σοῦ φαίνονται παραμικρὰ αὐτὰ πού εἶπομεν; ἤ-ξευρε ὅμως ἀγαπητέ, ὅτι, αὐτὰ εἶναι ὡς τὸ πλεῖστον αἱ πέτραις καὶ τὰ ἐμπόδια πού κλείουν τὸν δρόμον τῆς σωτηρίας σου, καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ τὰ ρίψῃς ἀπὸ τὸ μέσον, καθὼς σὲ προστάζει ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Ἠσαΐου «καὶ τοὺς λίθους ἐκ τῆς ὁδοῦ διαρρίψατε» (ἔβ' 10). Καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ παραμικρὰ φαινόμενα, πρόκειται ἢ νὰ χάσῃς ἢ νὰ κερδίσῃς αἰώνιως μίαν ἄπειρον εὐδαιμονίαν ἣτις εἶναι ἡ ἀπόλαυσις τοῦ Θεοῦ. Λοιπὸν μίσησαι ἀδελφέ μου τὰς διεστραμμένας ὁδοὺς πού ἕως τώρα ἐπεριπάτησες· ἀποφάσισαι εἰς τὸ ἐξῆς νὰ χρησιμοποιήσῃς ὅλους σου τοὺς λογισμοὺς καὶ ὄ-λας σου τὰς ἐπιθυμίας εἰς τὴν ἐλπίδα τῆς μακαριότητος πού σὲ προσμένῃ· καὶ ἐπειδὴ σὲ ἔπλασεν ὁ Κύριος μόνον διὰ τὸν ἑαυ-τόν του, παρακάλεσαί τον νὰ σοῦ δώσῃ χάριν καὶ δύναμιν διὰ νὰ ἐ-πιτύχῃς τὴν σωτηρίαν σου, ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι τὸ τέλος κάθε ἀνθρώπου «τοῦτο τέλος παντός ἀνθρώπου» (Ἐκκλ. ζ' 2)

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΚΑΡΠΟΙ ΤΗΣ ΑΘΩΝΙΑΔΟΣ

Ότε πρό δύο ἐτῶν ἤνοιγεν καί πάλιν τὰς πύλας τῆς ἡ Ἀθωνιάς Σχολῆ εἰς πολλοὺς εἶχε γεννηθεῖ ἡ ἀμφιβολία ἄραγε θά εὐδοκιμήσῃ Αὕτη θά ἀποδώσῃ καρπούς; Καί ἡ ἀμφιβολία αὕτη δὲν κατῆχε μόνον ἐκείνους οἱ ὅποιοι παρέμεινον καί παραμένουν ἀδιάφοροι πρὸς τὴν προσπάθειαν αὐτὴν. Καί οἱ πλεόν φανατικοὶ ὑποστηρικταί τῆς, ἐκείνοι δηλαδή οἱ ὅποιοι διεδραμάτισαν πρωτεύοντα ρόλον διὰ τὴν ἐπανίδρυσίν τῆς ἦσαν διστακτικοί. Ἐβλεπον τὰς δυσκολίας αἱ ὅποιαί θά παρουσιάζοντο καί αἱ ὅποιαί δὲν θά ἦτο εὐκολον νά υπερνικηθοῦν. Ἐβλεπον ὅτι εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν ἡ ὅποια χαρακτηρίζεται διὰ τὴν ἀδιαφορίαν τῆς πρὸς τὰ ιδεώδη τοῦ Μοναχισμοῦ θά ἦτο δύσκολον νά εὐρεθοῦν νέοι μὲ τὴν διάθεσιν νά ἀπαρνηθοῦν τὸν κόσμον μὲ τὰς ἀπολαύσεις καί τὰ θέλγητρά του καί νά ἀκολουθήσουν τὴν αὐτῆσαν μοναχικὴν ζωὴν.

Καί ὅταν εἶδον τὸν ἀριθμὸν τῶν μαθητῶν νά αὐξάνεται καί πάλιν δὲν διελύθησαν οἱ δυσταγμοὶ των. Ἀνέμενον νά πκρέλθῃ καί τὸ τρίτον ἔτος διὰ νά ἰδοῦν πόσοι ἀπὸ τοὺς λαϊκοὺς μαθητάς θά ἀπεχώρουν καί πόσοι θά ἔμενον διὰ νά γίνουιν μοναχοί. Χάρις ὅμως εἰς τὴν προσπάθειαν ἡ ὅποια κατεβλήθη ἀπὸ τὸ ἐξαιρετον προσωπικὸν τῆς Σχολῆς, τὸ ἀποτέλεσμα ἐφάνη πρὶν παρέλθῃ ἡ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ προβλεπομένη χρονικὴ περίοδος, κατὰ τὴν ὅποιαν οἱ μαθηταί θά ἔπρεπε νά δηλώσουν ἂν θά ἀποχωρήσουν ἀπὸ τὴν Σχολὴν ἢ θά παραμείνουν ὀριστικῶς εἰς αὐτὴν.

Μὲ τὴν ἔναρξιν τοῦ νέου Σχολικοῦ ἔτους ἔξ ἀπὸ τοὺς δοκίμους μαθητάς δὲν ἐδήλωσαν ἀπλῶς ὅτι θά παραμείνουν ἀλλὰ ἐκάρησαν μοναχοί. Καί ἔγειναν μοναχοί μὲ τὴν ἀπόφασιν νά παραμείνουν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος καί νά προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς Αὐτό.

Ὅδεις βεβαίως διατείνεται ὅτι μὲ τὴν προσέλευσιν ἔξ μαθητῶν εἰς τὰς τάξεις τοῦ Μοναχισμοῦ ἐλύθη τὸ πρόβλημα τῆς

ἐπανδρώσεως τῶν Μονῶν τοῦ Ἁγ. Ὄρους ἀπὸ μορφωμένους μοναχοὺς - διότι αὐτοὺς εἶναι ὁ προορισμὸς τῆς Σχολῆς -. Ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς δικαιούται νὰ ἀρνηθῆ ὅτι ἡ πρώτη προσπάθεια Αὐτῆς ἐπέτυχε. Καὶ λέγομεν ὅτι ἐπέτυχε διότι ἀπὸ τοὺς προσελθόντας κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος λαϊκοὺς μαθητὰς 25⁰/₀ ἔγιναν μοναχοὶ 25⁰/₀ ἀπεχώρησαν καὶ οἱ ἐπίλοιποι δὲν ἔχουν εἰσέτι καθορίσει τὴν θέσιν των. Εἶναι ὅμως βέβαιον ὅτι πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς θὰ παραμείνουν. Ἀπὸ τοὺς προσελθόντας κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ὑπολογίζεται ὅτι τοῦλάχιστον τὰ 30⁰/₀ θὰ παραμείνουν εἰς τὸ Ἁγ. Ὄρος.

Ὅσον καὶ ἂν φαίνεται ἀσήμαντος ὁ ἀριθμὸς ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἐκάρησαν μοναχοὶ διὰ τοὺς καλῶς γνωρίζοντας τὰ πράγματα εἶναι σημαντικός. Ἀπὸ τὰ σχολεῖα τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ ὅποια ὑπάρχουν, ἀρτία ὀργάνωσις, ἀφθονα μέτρα, καὶ σχετικὴ ἐλευθερία εἰς τοὺς μαθητὰς μόνον ἓνα 10⁰/₀ εἰσέρχεται εἰς τὸν Κληρον. Εἶναι λοιπὸν εὐκαταφρόνητον τὸ 25⁰/₀ διὰ τὴν ἀρτισύστατον Ἀθωνιάδα ὅταν μάλιστα ὑπάρχει βᾶσιμος ἐλπίς ὅτι τὸ προσοστὸν θὰ αὐξηθῆ μελλοντικῶς;

Κατὰ τὴν περίοδον 1930 - 40 ἡ Ἀθωνιάς ἐλειτούργησεν ἀνελλιπῶς. Κατὰ τὸ ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα ἐφοίτησαν καὶ ἀπεφοίτησαν ἀπὸ Αὐτὴν πολλοὶ λαϊκοὶ μαθηταί. Οὐδεὶς ὅμως ἐξ αὐτῶν ἔγινε μοναχὸς καὶ παρέμεινεν εἰς τὸ Ἁγ. Ὄρος: Ὅλοι μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν των ἀπεχώρησαν.

Ἴσως νὰ ἰσχυρισθοῦν τινὲς ὅτι καὶ τότε θὰ ἐγίνιντο μοναχοὶ ἐὰν ὑπῆρχε τὸ ἄρθρον 2 § 4 τὸ ὅποιον ὑποχρεώνει τοὺς μαθητὰς μετὰ τὴν λήξιν τῆς τριετίας νὰ ἐκλέξουν μεταξὺ τῆς ἀποχωρήσεώς των ἓκ τῆς Σχολῆς καὶ τῆς ὀριστικῆς παραμονῆς των εἰς τὸ Ἁγ. Ὄρος. Εἰς αὐτοὺς δίδεται ἡ ἀπάντησις ὅτι οὐδεὶς ἓκ τῶν μέχρι τοῦδε προσελθόντων εἰς τὰς τάξεις τοῦ Μοναχισμοῦ ἐπειρεάσθη ἀπὸ τὸ ἄρθρον αὐτό. τοῦτο ἀποδεικνύεται ἓκ τοῦ γεγονότος ὅτι οὗτοι ἐκάρησαν μοναχοὶ πρὶν παρέλθῃ ἡ τριετία καὶ μάλιστα εἰς ἐξ αὐτῶν εὐρισκόμενος εἰς τὴν τελευταίαν τάξιν. Καὶ ἐκάρησαν μοναχοὶ μόνον διότι ἐκαλλιεργήθησαν εἰς τὰς ψυχὰς των τὰ ἀγνὰ μοναχικὰ ἰδεώδη, μόνον διότι παρουσιάσθη πρὸ αὐτῶν ὀλόκληρος ἡ μεγαλοπρέπεια καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ ὀρθοδόξου Μοναχισμοῦ.

Θὰ ἦτο εὐτύχημα διὰ τὸ "Αγ. "Ορος ἐὰν καθίστατο δυνατὸν τὸ 25⁰/ο νὰ παραμείνῃ σταθερόν. Ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν θὰ ἐπολυπλασιάζετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μορφωμένων μαθητῶν καὶ θὰ ἐπήρουν οὗτοι ὄχι μόνον διὰ τὴν ἐπάνδρωσιν τῶν Γραφείων, Βιβλιοθηκῶν καὶ Ἀρχείων τῶν Ἱ. Μονῶν Μονῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀνάληψιν μιᾶς εὐρυτέρας πνευματικῆς ἐργασίας ὡς ἡ ἔκδοσις κοινοῦ Ἀγιορειτικοῦ Περιοδικοῦ κλπ. Καὶ τὸ "Αγ. "Ορος θὰ ἐπανεῦρισκε τὴν παλαιὰν τοῦ Αἴγλην καὶ θὰ ἐγίνετο καὶ πάλιν πνευματικὸν μοναχικὸν Κέντρον ἀντάξιον τῶν ἀρχαίων τοιούτων ἀλλὰ καὶ τῆς χιλιετοῦς Ἱστορίας του. Καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ τοῦτο. Ἐὰν πραγματοποιηθῇ ἡ ἀπόφασις ἢ ὁποία ἐλήφθη ἀπὸ τοὺς ἀρμοδίους, νὰ γνωστοποιηθῇ δηλ. δι' ἐντύπων εἰς τὰς Ἐπαρχίας ποῖος ὁ σκοπὸς καὶ ἡ ἀποστολὴ τῆς Σχολῆς καὶ ἐὰν αἱ Μοναὶ συμβάλλουν εἰς τοῦτο δεχόμεναι ἀφ' ἑνὸς τοὺς προσερχομένους ὡς δοκίμους των καὶ παρέχοντες εἰς αὐτοὺς τὰ ἀπαραίτητα μέσα, ὑποστηρίζοντες δὲ ἀφ' ἐτέρου καὶ τοποθετοῦντες εἰς ἀναλόγους θέσεις τοὺς ἀποφοιτοῦντας ἐκ τῆς Σχολῆς. Διότι καὶ σήμερον ὑπάρχουν νέοι οἱ ὅποιοι εὐχαρίστως θὰ ἐδέχοντο νὰ ἐνδυθοῦν τὸ ταπεινὸν ἀλλ' ἔνδοξον ἔνδυμα τοῦ μοναχοῦ καὶ νὰ καταταγοῦν εἰς τὰς τάξεις τῆς « Οὐρανίου στρατιᾶς » τοῦ μοναχισμοῦ διὰ νὰ ἀγωνισθοῦν ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων τῆς Ὁρθοδοξίας.

Α. Δ.

Ἡ μετάνοια βγάξει τὰ δάκρυα μέσα ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ψυχῆς, καὶ τὰ δάκρυα καθαρίζουν τὴν ψυχὴν, καὶ ἐξαιεῖφουν ἀπὸ αὐτὴν μεγάλα ἁμαρτήματα. Καὶ ὁπότεν ἐξαλειφθοῦν τὰ ἁμαρτήματα μὲ δάκρυα, τότε ἔρχεται εἰς τὴν ψυχὴν ἡ παρηγορία τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Ἄγ. Συμεὼν Ν. Θεολόγος

Τὸ στόμα, τὸ ὁποῖον εὐχαριστεῖ πάντοτε, δέχεται εὐλογίαν παρὰ Θεοῦ· εἰς δὲ τὴν καρδίαν, ἣτις ἐμμένει εἰς τὴν εὐχαριστίαν, ἐμπίπτει ἡ θεία χάρις.

Πρὸ τῆς χάριτος προηγεῖται ἡ ταπεινῶσις, καὶ τῆς παιδεύσεως ἡ οἴησις.

Ἄγίου Ἰσαὰκ

Ὅπως τὰ μέλη τοῦ σώματος εἶναι πολλὰ καὶ ὅλα σχηματίζουν τὸν ἄνθρωπον, οὕτω καὶ τὰ μέλη τῆς ψυχῆς εἶναι πολλὰ ἦτοι νοῦς, συνείδησις, θέλημα, λογισμοὶ κατηγοροῦντες καὶ ἀπολογούμενοι καὶ ὅλα ταῦτα εἰς ἓνα λογισμὸν εἶναι συνδεμένα καὶ εἶνε μέλη τῆς ψυχῆς, ὁ ἐσωτερικὸς ἄνθρωπος.

Ἄγ. Μάρκου Αἰγυπτίου

ΟΙ ΜΟΝΑΧΟΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΟΙ ΚΟΣΜΙΚΟΙ ΚΑΙ ΤΑ "ΚΟΥΛΟΥΜΑ,,

"Αν μᾶς ἐπιτρέπεται διὰ μίαν στιγμήν, τοὺς μοναχοὺς τοῦ Ἁγίου Ὄρους θὰ θέσωμεν εἰς καλλιτέραν θέσιν, ἐκείνης, εἰς ἣν εὐρέθη ὁ προφήτης Ἡσαΐας, ὅταν, ἰδὼν τὸν Θεόν, ἔλεγεν· «ὦ τάλας ἐγώ.... ὅτι ἐν μέσῳ λαοῦ, ἀκάθαρτα χεῖλη ἔχοντος ἐγὼ οἰκῶ». Διότι αὐτοὶ (οἱ μοναχοὶ) ὅσα γίνονται αὐτὰς τὰς ἡμέρας τῶν ἀποκρέω, καὶ δὴ σήμερον τὴν Καθαρὰν Δευτέραν, δὲν βλέπουν, οὔτε ἀκούουν, (ὦ, πόσον εὐτυχεῖς καὶ μακάριοι εἶναι!) καὶ τὰ ὅποια ἡμεῖς βλέπομεν καὶ ἀκούομεν, χωρὶς νὰ θέλωμεν, ἡμεῖς οἱ κοσμικοὶ μὲν, ἀλλὰ πιστοὶ καὶ πεφωτισμένοι χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι.

Τὶ βλέπομεν λοιπὸν καὶ τὶ ἀκούομεν; Χορούς, χορούς, χορούς· χορούς, ἐπισήμων, ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων, χορούς σωματείων, ὀργανώσεων, χορούς κατ' οἴκους καὶ δημοσίᾳ χορούς τοὺς αἰσχροτέρους, φωνὰς ἀτάκτους, αἰσχρολογίας, μωρολογίας, βωμολοχίας, πάντα τὰ ἐξ ἀμάξης λεγόμενα, καὶ πάντα τὰ, κατὰ Παῦλον, «οὐκ ἀνήκοντα». Καὶ τὶ ἀκόμη; Νὰ βλέπετε τὸν «κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Θεοῦ» πλασθέντα ἄνθρωπον, - ὦ! πόσον θρήνων καὶ κλαυθμῶν ἄξιον- κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν κτηνῶν καὶ ζώων καὶ θηρίων καὶ δαιμόνων καὶ εἴτι ἄλλο ἀφύσικον καὶ τερατώδες, ἄνδρες μὲ γυναικεία, καὶ γυναῖκας μὲ ἀνδρικό, ἤτοι βδελύγματα θεοστυγῆ, ἀντιπίπτοντα ἐκ διαμέτρου πρὸς τὰς ἐπιτάξεις ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ τοὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ γενικῶς ὑπὸ τὴν ἀφάνταστον ποικιλίαν τῶν προσωπίδων (μάσκες) ἐπιτρέπων ἐαυτοὺς καὶ ἀλλήλους πᾶσαν αἰσχύρτητα καὶ ἀτιμίαν! Καὶ ταῦτα πότε; Σήμερον τὴν Καθαρὰν Δευτέραν, τὴν φύσει ἐχθρικήν καὶ πολεμικήν τῶν ἀκάθαρτων ἔργων τοῦ σκότους. Καὶ ταῦτα ἀπὸ ποίους; - ὦ τῆς ἀσεβείας καὶ ἀθλιότητος.- Ἀπὸ λαὸν χριστιανικόν, καὶ ἐπὶ χριστιανισμῷ καυχώμενον, καὶ δὴ Ὁρθόδοξον, νὰ μολύνη καὶ ἀκαθαρτίῃ τὴν Καθαρὰν Δευτέραν μὲ λόγους καὶ πράξεις ἀκαθάρτους! Καὶ τὸ πρωτάκουστον, (καὶ τοῦτο ἐπινόημα καταχθόνιον τοῦ σατανᾶ) διὰ νὰ διαιωνίσῃ τὸ κατώρθωμά του τοῦτο, ἐνέπνευσε τεχνιέντως εἰς τοὺς ἀγνωστὰς τὸ θεῖον θέλημα πολιτικῶς, νομοθέτας νὰ θεσπίσωσιν αὐτὴν (τὴν Καθ. Δευτέραν) ὡς ἡμέραν ἐορτῆς ἐπίσημον, ὥστε διὰ νόμον (ἄρα καὶ ἀνεύθυνοι οἱ ἁμαρτάνοντες) νὰ ἐορτάσωσιν, ἀργούντων πάντων· καὶ νὰ ἐορτάσωσι τί; τί; τί; - ἀκούσατε σεῖς οἱ ἐν συνειδήσει χριστιανοί, καὶ ἂν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἐξεγείρεται ἡ συνειδήσις σας- τὴν Καθαρὰν Δευτέραν τὰ «Κούλουμα»!! ὦ τῆς παραφροσύνης τῶν νομοθετῶν καὶ τῶν ἐορταζόντων! ἤκούσατε ποτὲ ἀπὸ τοὺς παλαιότερους τοιοῦτον τι; ἢ μᾶλλον ποῖον βιβλίον τῆς Ἐκκλησίας μας γράφει αὐτὴν τὴν ἐορτὴν, καὶ ποῖα ἢ Ἀκολουθία τῆς καὶ ποῖα τὰ τροπάριά τῆς, νὰ χεχύνονται καθ' ὁμάδας, οἰκογενειακῶς, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, μικροὶ καὶ μεγάλοι, εἰς ἐξοχάς, εἰς τοὺς κάμπους, εἰς τὰ βουνά εἰς τὰ ὄρη νὰ διασκεδάξουν, νὰ τραγουδοῦν, νὰ χορεύουν μὲ γραμόφωνα καὶ παντὸς εἶδους μουσικὰ ὄργανα. Καὶ οὕτω βασιλεύει ὁ σατανᾶς, δοξάζεται ὁ σατανᾶς, χαίρεται ὁ σατανᾶς, καὶ συγκαίρει αὐτῷ ὅλη ἡ μαύρη στρατιὰ του διὰ τὸ κατώρθωμά του αὐτό· νὰ κρατῆ ἔξω καὶ τοῦ γραμματός καὶ τοῦ πνεύματος τῆς ὀρθοδοξίας τοὺς ὀρθοδόξους, καὶ ὡς ἄλλοτε ἄλλοτε νὰ καταπαράσῃ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνενόηλων, χωρὶς καμμίαν σοβαρὰν καταδίωξιν ἐκ μέρους οὐδενός.... Ἀσφαλῶς οἱ μασόνοι σήμερον εἶναι εὐτυχεστεροὶ (;) (δυστυχεστεροὶ) Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβά-

του, διότι ἐπέτυχον τοῦ καταχθονίου σκοποῦ των -ἴσου και ὁμοίου τοῦ σατανᾶ- νὰ μολύνωνται οἱ χριστιανοὶ σήμερον, ἐνῶ ἐκεῖνος ὡς γνωστόν, τῇ θαυμαστῇ ἐπεμβάσει τοῦ Ἁγ. Θεοδώρου, ἀπέτυχεν νὰ μολύνη τοὺς χριστιανοὺς τῆς ἐποχῆς του μὲ τὸ μυσαρὸν αἷμα τῶν εἰδωλοθύτων.

Βλέπετε λοιπὸν εἰς ποῖον βάραθρον τρομερὸν ἐκρήμνισεν ὁ ἐφευρέτης τῶν κακῶν τοὺς πλείστους τῶν σημερινῶν χριστιανῶν, ἐλλείψει ἐπαρκoῦς ἐργασίας, δράσεως και ἀντιδράσεως ἐκ μέρους τῶν ἀναξίων διαδόχων τῶν Ἀποστόλων;

Τώρα παραβάλλετε αὐτοὺς μὲ τοὺς χριστιανοὺς ἐκεῖνους, οἱ ὁποῖοι ἔσχον τὸ μέγα εὐτύχημα νὰ μεταβαίνουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐνῶ αὐτοὶ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας χορεύουν, φωνάζουν, ἀσχημονοῦν, τρώγουν, πίνουν, γελοῦν κ.λ. αὐτοὶ ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας ἐν πλήρη ἡσυχίᾳ και κατανύξει ψυχῆς ἀκούουν τὸ ὠραῖον και κατάλληλον τῇ ἐννοίᾳ τῆς ἡμέρας Ἰδιόμελον τροπάριον:

«Ἐλήληθεν ἡ νεοστεία, ἡ μήτηρ τῆς σωφροσύνης» ἡ κατήγορος τῆς ἀμαρτίας, και συνήγορος τῆς μετανοίας» ἡ πολιτεία τῶν ἀγγέλων, και σωτηρία τῶν ἀνθρώπων κλπ.».

Ἄλλὰ πόσοι εἶναι αὐτοὶ σήμερον; δέκα, ἢ πέντε, ἢ δύο, ἢ και κανένας, μὲ μόνον τὸν ἱερέα. Και θὰ ἀρκέσουν αὐτοὶ νὰ συγκρατήσουν τὴν μεγάλην ὀργὴν τοῦ Θεοῦ ἐνεκα τῶν πολλῶν και μεγάλων ἀμαρτιῶν τοῦ πολλοῦ λαοῦ; Ἐδῶ βλέπομεν εἰς τὴν παλαιὰν ἱστορίαν τοῦ Ἰσραὴλ, ὅτι ἐπειδὴ δὺο μόνον ἐξεπόρνευσαν, ὅλη ἡ παράταξις ἐμαστίζετο» (ὅπερ ἀναφέρει και ὁ Μ. Βασίλειος εἰς τὸν ἐν Λιμῶ και Αὐχμῶ λόγον του). Πῶς λοιπὸν ἡμεῖς θὰ ἀποφύγωμεν τὴν δικαίαν νεοστερίαν του; Πῶς νὰ μὴ ἀθυμίσωμεν ὡς ἄλλος Δαυβίδ; λέγοντες: «Ἀθυμία κατέσχε με ἀπὸ ἀμαρτωλῶν, τῶν ἐγκαταλιμπανόντων τὸν νόμον σου». Μόνον ἀθυμία; ἢ και ὡς ἄλλος Ἰερεμίας θὰ ζητήσωμεν νὰ γεμίση ἡ κεφαλὴ μας ἀπὸ νερὸ διὰ νὰ κλαύσωμεν, λέγοντες ὡς ἐκεῖνος: «Τὶς δώσει κεφαλῇ μου ὕδωρ, και ὀφθαλμοῖς μου πηγὴν δακρύων; και κλαύσομαι τὸν λαόν μου τούτον ἡμέρας και νυκτός, και τοὺς τετραυματισμένους θυγατρὸς λαοῦ μου». «τετραυματισμένους» ποῦ; και ὑπὸ τίνος; εἰς τὰς ψυχὰς βεβαίως, και ὑπὸ τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ διαβόλου.

Ποῦ εἶσαι τώρα ὦ μελιστάλακτον στόμα τοῦ Χριστοῦ, Παῦλε, νὰ βροντοφωνῆς εἰς τοὺς ἀναξίους διαδόχους σου Ἐπισκόπους και ἱερεῖς; Ποῦ εἴσθε, σεῖς οἱ ποιμένες, οἱ τρεφόμενοι ἀπὸ τὰ πρόβατα; τί ἐργάζεσθε; ὑπάρχετε, ἢ δὲν ὑπάρχετε; ζῆτε ἢ δὲν ζῆτε; και ἀφοῦ ὑπάρχετε και ζῆτε, διατί κοιμᾶσθε; δὲν βλέπετε τὸν λύκον νὰ καταβροχθίζῃ τὰ πρόβατα τῆς μάνδρας σας και νὰ ἀποδεκατίξῃ αὐτὰ; Δὲν ἔχετε ἴχνος συναισθήσεως τῶν ποιμαντορικῶν καθηκόντων σας ἀπέναντι τοῦ Ἀρχιποιμένου Χριστοῦ, Ὅστις και τὸ πολῦτιμον αἷμα του ἐξέχευεν ὑπὲρ τῶν προβάτων; Πῶς δὲν σὰς ἐξυπνᾷ και αὐτὸ τὸ «τοῦ Μιλτιάδου τρόπαιον», νὰ κυριαρχῇ τῆς μάνδρας σας ὁ νοητὸς λύκος και νὰ τρώγῃ τὰ πρόβατά σας, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τρέφεσθε ἐπὶ τέλους και ζῆτε; Δὲν σὰς ἐμποιεῖ οὐδεμίαν αἴσθησιν ἢ ἰδική μου φωνή, τὴν ὁποῖαν ἀκούετε καθ' ἡμέραν ἐπ' ἐκκλησίαις, νὰ λέγῃ «Τὶς ἀσθενεῖ, και οὐκ ἀσθενῶ; τίς σκανδαλίζεται, και οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι;» Διατί δὲν συμμερίζεσθε και σεῖς τὴν δεινὴν ταῦτην; θέσιν τῶν χριστιανῶν; πῶς θ' ἀπολογηθῆτε ἐν τῇ ἀφεύκτῳ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως; τί λόγον θὰ δώσητε διὰ τὴν τελείαν ἀδιαφορίαν σας ταῦτην! και πῶς θὰ δικαιολογήσητε; Δὲν φοβεῖσθε τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Ἰεζεκιήλ, λέγοντος. «Καὶ τὸ αἷμα αὐτῶν ἐκ τῶν χειρῶν ὑμῶν ζητήσω»;

Ἄλλα μετὰ τοὺς ἀναξίους ποιμένας, ἔρχεται ἡ σειρά καὶ αὐτῶν τῶν προβάτων, τὰ ὁποῖα καὶ αὐτὰ εὐθύνονται διὰ τὴν ἀπώλειάν των, κατὰ τὸν αὐτὸν πρ. Ἰεζεκιήλ, διότι ἠδύναντο μόνα τους νὰ σωθοῦν καὶ χωρὶς ποιμένα. Βεβαίως τὸ πρῶτον καὶ βαρύτερον μέρος τῆς εὐθύνης φέρουν οἱ ποιμένες, ἀλλὰ τὸ δεύτερον φέρουν αὐτὰ, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ δικαιολογηθοῦν ὅτι δὲν ἤκουσαν. Ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Τελῶνων καὶ Φαρισαίου μέχρι τῆς Ε΄ Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν, τὸ σάλπισμα τῆς Ἐκκλησίας «Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα» μελοποιημένον τερπνῶς, ἀκούεται κάθε Κυριακὴν, καθὼς καὶ ὅλα τὰ τοῦ Τριωδίου, τὰ ὁποῖα οὐδὲν ἄλλο ἢ μετάνοιαν καὶ συντριβὴν, καὶ προσευχὴν καὶ νηστείαν, καὶ πένθος καὶ περισυλλογὴν ψυχικὴν καὶ σωματικὴν συνιστοῦν. Ποῖοι λοιπὸν χριστιανὸς Ὁρθόδοξος, εἴτε ἀπλοῦς, εἴτε ἐπίσημος, εἴτε ιδιώτης, εἴτε ἐπιστήμων, ἀγράμματος, λόγιος, μικρὸς, μέγας, ἀνὴρ ἢ γυνὴ εἰμπορεῖ νὰ προφασισθῇ ὅτι δὲν τὰ ἤκουσε, ἢ δὲν ἤκουσε καὶ κανένα κήρυγμα. ἢ δὲν ἀνέγνωσε σχετικὸν τι; Καὶ εἰάν, κατὰ τοὺς πολιτικὸς νόμους, ἄγνοια νόμου δὲν ἐπιτρέπεται, καὶ ὁ παραβαίνων ὑφίσταται τὰς δεούσας κυρώσεις, πῶς θέλετε νὰ ἐπιτρέπεται ἄγνοια ἀπὸ τοὺς θεοὺς καὶ ἐκκλησιαστικὸς νόμους, ἀφοῦ μάλιστα ἀφορᾷ τὴν ἀθάνατον ψυχὴν καὶ κατὰ Παῦλον «πᾶσα παράβασις καὶ παρακοὴ λαμβάνει ἔνδικον μισθαποδοσίαν»;

Ἄντι λοιπὸν ὅλοι αὐτοὶ νὰ ἀκούουν τὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ νὰ ἀκολουθήσουν τὴν ὑπ' αὐτῆς ἀνοιχθεῖσαν ὁδὸν τῆς μετανοίας καὶ σωτηρίας, ἀκολουθοῦν, ἐ ν γ ν ῶ σ ε ι, τὴν ὁδὸν τῆς ἀμαρτίας καὶ ἀπωλείας, μὲ τὰ καρναβάλια, μὲ τὰ κούλουμα κλ.

Ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει τί μέλλει γενέσθαι; Πρέπει ποιμένες καὶ ποιμένους καὶ ποιμενόμενοι μετὰ τὸ ὑλικὸν καὶ πρόσκαιρον συμφέρον, νὰ ἀναμένωμεν τὴν ἐκδήλωσιν τῆς δικαίας ὀργῆς τοῦ Θεοῦ, χωρὶς νὰ γνωρίζωμεν τὸ πῶς καὶ πότε, διὰ νὰ ἔχωμεν οὕτω τὴν Δαμόκλειον σπάθην κρεμασμένην πάντοτε ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας.

Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ μακαρίσωμεν καὶ πάλιν τοὺς οὐρανοπολίτας μοναχοὺς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, οἵτινες οὔτε βλέπουν οὔτε ἀκούουν τοὺς ἀνθρώπους -δαίμονας, νὰ χορεύουν καὶ νὰ ἀσχημονοῦν εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας τῶν χριστιανικῶν πόλεων, μικρῶν καὶ μεγάλων, σήμερον τὴν Καθαρὰν Δευτέραν, καθ' ἣν αὐτοὶ (οἱ μοναχοὶ) ἀγγελικὴν πολιτείαν μετερχόμενοι, σώζουν ἀσφαλῶς τὰς ψυχὰς των.

Ἡμεῖς ὅμως οἱ ὀλίγοι πιστοὶ, οἱ εὐρισκόμενοι ἐντὸς τοῦ θεοργίστου τούτου περιβάλλοντος, τί θὰ κάμωμεν διὰ νὰ διατελώμεν ἐν ἀσφαλείᾳ; Θὰ εἰμεθα ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας ὡσάκις μᾶς καλεῖ κάθε πρωΐαν, μεσημβρίαν καὶ ἑσπέραν, ὥστε προσευχόμενοι θὰ εἰμεθα ὡς εἰς λιμένα εὐδίου σωτηρίας ὑπὸ τὴν κραταιὰν χεῖρα τοῦ Θεοῦ, ἔχοντες ἔγγυτάτην καὶ ἄμεσον τὴν βοήθειαν αὐτοῦ. Ὅταν δὲ εἰμεθα ἐκτὸς (τῶν τοιχῶν) τῆς Ἐκκλησίας, καὶ πάλιν θὰ προσευχώμεθα κατ' ἰδίαν ἐν τοῖς ταμίαις ἡμῶν, ποιούντες καθὼς μᾶς ἐπέλλεται ὁ μέγας προφ. Ἡσαΐας· «Βάδιζε λαός μου, εἰσελθε εἰς τὸ ταμῆιον σου, ἀπόκλεισον τὴν θύραν σου, ἀποκρύβηθι μικρὸν ὅσον ὅσον, ἕως ἂν παρέλθῃ ἡ ὀργὴ Κυρίου».

Πάλιν καλὰ: «ἕως ἂν παρέλθῃ ἡ ὀργὴ Κυρίου» καὶ ἂν δὲν παρέλθῃ; Παρῆλθε τότε χωρὶς νὰ τιμωρήσῃ τοὺς πολλοὺς ἀμαρτωλοὺς, ὅπως τοὺς προκατακλυσμιαίους καὶ τοὺς Σοδομίτας, διότι ἐπλησίαζεν ὁ καιρὸς τῆς χάριτος, ἣτις ἐμελλε νὰ δοθῇ γενικῶς διὰ τοῦ Εὐαγγελίου. Ἀλλὰ τώρα; πῶς θὰ παρέλθῃ ἀφοῦ ἄλλο Εὐαγγέλιον δὲν περιμένεται, καὶ ἀφοῦ αὐτοὶ οἱ ἀμαρτάνοντες εἶναι χριστιανοί, καταχρώμενοι δηλαδὴ τῆς χάριτος καὶ τὴν χρηστότητα καὶ μακροθυμίαν τοῦ Θε-

οὐ καταφρονούντες; Οἱ εἰδωλολάτραι ἐγένοντο συγγνωστοί, διότι εὐρέθησαν τοιοῦτοι· ἀλλ' οἱ ἀπὸ χριστιανῶν εἰδωλολάτραι πῶς θέλετε νὰ τύχουν συγγνώμης; οὐκ οἴδατε ὅτι. «Ἀποκαλύπτεται ὀργὴ Θεοῦ ἀπ' οὐρανοῦ ἐπὶ πᾶσαν ἀσέβειαν καὶ ἀδικίαν ἀνθρώπων τῶν τὴν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατεχόντων»;

Βεβαίως τὸ γνωρίζομεν, ὅτι καὶ διὰ τοὺς τοιοῦτους ἀκόμη, δηλαδή, τοὺς ἐκ χριστιανῶν ἐθνικοὺς ἢ ἄπειρος ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ ἔχει τὴν τελευταίαν θύραν του ἀνοικτὴν, πρὸς σωτηρίαν: δηλαδή τὴν μετάνοιαν. Ἄλλὰ ποῦ εἶναι αὕτη; βλέπετε σεῖς αὕτην; ἐγὼ δὲν τὴν βλέπω· καὶ πῶς θὰ βλέπωμεν μετάνοιαν μὴ προηγουμένως κηρυττομένης; μετενόησαν οἱ Νινευῖται μόνοι τους χωρὶς τὸν Ἰωνᾶ; ἢ οἱ ἁμαρτωλοὶ τοῦ Εὐαγγελίου χωρὶς Ἰωάννην τὸν Βαπτιστὴν πρῶτον, καὶ χωρὶς Αὐτὸν τὸν Κύριον ἡμῶν ἔπειτα, τὸν ἐπὶ τούτῳ ἐξ οὐρανοῦ κατελθόντα ἐπὶ τῆς γῆς;

Καὶ οἱ γείτονές μας λοιπὸν ἁμαρτωλοί, οἱ πολλοὶ καὶ μεγάλοι, διὰ νὰ μετανοήσουν, ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἀκουσθῇ πρῶτον τὸ σάλπισμα τῆς μετανοίας. Ἄλλὰ ἀπὸ ποίους; ἀπὸ τοὺς σαλπικτὰς τῶν πολιτικῶν Στρατῶνων; τί λέγεις ἀδελφέ. αὐτὸ τὸ σάλπισμα εἶναι διὰ νὰ ξυπνήσουν οἱ στρατιῶται καὶ γυμνασθῶν καὶ πολεμήσουν ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ ἐκείνου, ὅστις ὑποδουλώνει μόνον τὰ σώματα ἡμῶν, ἐδῶ πρόκειται διὰ τὴν ὑποδούλωσιν τῆς ψυχῆς, ἢ ὁποία εἶναι ὁ κυρίως ἄνθρωπος· καὶ ἡ ὑποδούλωσις αὐτῆς ὑπὸ τοῦ πραγματικοῦ ἐχθροῦ τοῦ ἀνθρώπου διαβόλου, εἶναι τὸ μεγαλύτερον κακὸν διὰ πάντα ἄνθρωπον. Ἄρα ἄλλου εἴδους σάλπισμα ἀπὸ ἄλλους σαλπικτὰς πρέπει ν. ἀκουσθῆ· καὶ τοιοῦτοι δὲν εἶναι ἄλλοι ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλ' αὐτοί, ὅπως εἶπομεν ἀνωτέρω, κοιμῶνται... μακαρίως, ἔως οὐ, μὴ ἀνεχόμενος πλέον αὐτοὺς ὁ Ποιμὴν ὁ Καλός, ὁ τιθεὶς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων, ἐξυπνήσει μίαν ἡμέραν. ὄχι πλέον διὰ τῆς ξυλίνης ράβδου, ἀλλὰ διὰ τῆς ράβδου τῆς σιδηρᾶς, ἥτις συντρίβει τὰ σκεύη τοῦ κεραμέως. Ἄλλὰ καὶ ἂν ποτε μετανοήσουν μετάνοιαν Νινευῖτικὴν, δηλαδή ὄχι τῶν λόγων, ἀλλὰ τῶν ἔργων, ἢ πρῶτη πρᾶξις τῆς μετανοίας των πρέπει νὰ εἶναι: Ἡ ἀμεσοκαταργησις τῆς ἀνυπάρακτου ταύτης ἐορτῆς τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ λαὸς μεταβαίνων εἰς τὰ ὄρη καὶ τοὺς λόφους, θύει θυσίας, ὄχι πλέον εἰς τὰ βδελυρὰ καὶ ἀνύπαρκα εἰδωλα ὡς λατρείαν, ἀλλ' εἰς αὐτὰ τὰ ἄτιμα πάθη τῆς σαρκὸς καὶ τῆς γυναικείας ἐπιθυμίας, καὶ δι' αὐτῶν εἰς αὐτὸν τὸν ἐφευρέτην τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν νέων εἰδώλων διάβολον. Θύει δηλαδή τὸν ἑαυτὸν τοῦ πρὸς ἀπώλειαν, ὅπως ἔπραττον τὸ πάλαι οἱ Ἑβραῖοι., οἵτινες, ἐγκαταλιμπάνοντας τὸν Θεὸν καὶ τὸν νόμον αὐτοῦ, ἐξεχόνοντο σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, εἰς τὰ ἄλλα εἰς τοὺς βουνοὺς, εἰς τὰ ὑψηλὰ τῶν ὀρέων. ὅπου ἐθυμίουσαν καὶ ἐθυσιάζον, ὡς ἄλλοι εἰδωλολάτραι μαζὴ μὲ τὰ εἰδωλολατρικὰ ἔθνη, εἰς τὸν Βάαλ καὶ τὴν Ἀστάρτην, καὶ ἀπέσπων ἐναντίον τους τὴν δικαίαν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ. Ὁταν δὲ καταργηθῆ αὕτη ἡ ἁμαρτωλὴ ἐορτή, θὰ γίνῃ καὶ ἡ δέουσα ἐξήγησις εἰς τὸν λαὸν ὑπὸ τῆς ζώσης τότε Ἐκκλησίας, καὶ θὰ παύσουν τὰ ἐν αὐτῇ διαπραττόμενα ἁμαρτωλά ἔργα.

Ἄλλ' ἔως ὅτου γίνουν ταῦτα, καὶ ἂν θὰ γίνουν, οἱ μοναχοὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, οἱ εὐρισκόμενοι πάντοτε ἐν ἐσωτερικῇ μετανοίᾳ. θὰ ἐξασκοῦντο νὰ διατελοῦν ἐν ἀσφαλείᾳ ἐκ τοῦ φόβου τῆς σιδηρᾶς ράβδου, ἢ τῶν φυσικῶν καὶ τεχνικῶν μέσων πρὸς τιμωρίαν τῶν ἁμαρτωλοῦν λιμῶν, λοιμῶν, σεισμῶν, καταποντισμῶν. πυρός, μαχαίρας, ἐπιχειρῶν πολέμων, βομβῶν, ἀτομικῶν τε καὶ ὑδρογονικῶν, ἀσφυξιογό-

Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ

Παρθενία και γάμος.

Ὁ παρθενικός βίος, ὅταν ζῆ τις τοῦτον διὰ τὸν Κύριον καὶ οὐχὶ διὰ ῥαστώνην, εἶναι ἠθικῶς ἀνώτερος τοῦ ἐγγάμου βίου. Τοῦτο μαρτυρεῖ περιτρώως ἡ Ἁγία Γραφή (Α' Κορ. ζ'. 39) καὶ ἡ ἱερὰ παράδοσις (ιδεὲ Σ. Παπακώστα ἡ κατὰ Χριστὸν ἀγαμία καὶ αἱ Μοναστικά ἀδελφότητες κατὰ τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας). Ὅταν ὅμως ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει ὀρθὴν γνῶσιν τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας δημιουργεῖ πεπλανημένας περὶ γάμου καὶ παρθενίας ἀντιλήψεις· παράδειγμα τούτου οἱ ἀρχαῖοι αἰρετικοὶ ἐγκρατῖται, οἵτινες ἐθεώρουν τὸν γάμον ἀμάρτημα (πορνείαν) καὶ πολλοὶ τῶν σημερινῶν χριστιανῶν, οἵτινες ὑπερτονίζουσι τὸν γάμον καὶ θεωροῦσι τοῦτον ὡς τὸν μόνον τρόπον ὀρθοῦ βίου τὴν δὲ παρθενίαν ὡς τι κακόν!!

Διὰ τοῦτο εἰς ἐγκύκλιον αὐτοῦ τὸ παρ. ἔτος ὁ ἀρχηγὸς τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἐπικρίνει ἐκείνους οἵτινες «ἐξαιροῦν τὴν μητρότητα τόσον ὥστε τὴν τοποθετοῦν ὑπεράνω τῆς παρθενίας καὶ καταφρονοῦν τὴν ἀγαμον ζωὴν τῶν ἱερέων καὶ τὴν ἀγνότητά πού ἀφιερῶνται εἰς τὸν Θεόν. Εἶναι καθήκον μου, προσθέτει νὰ υπερασπίσω τὸ μεγαλεῖον τοῦ δώρου τῆς παρθενίας». Μεταξὺ ἄλλων θεωρεῖ ὡς σφάλματα τὰς ἐξῆς πεποιθήσεις. 1) Ὅτι ἡ ἔγγαμος κατάστασις εἶναι ἡ μόνη πού ἐξασφαλίζει τὴν πλήρη ἀνάπτυξιν καὶ τὴν φυσικὴν τελειοποίησιν τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος. 2) Ὅτι ἡ ἀμοιβαία βοήθεια πού ἐπιτυγχάνεται ἀπὸ τὰ ἔγγαμα ζεύγη εἶναι τελειότερα διὰ τὴν ἀγνότητα τοῦ ἀτόμου ἀπὸ τὴν μοναξίαν τῆς καρδίας τῶν παρθένων. 3) Ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει μεγαλυτέραν ἀνάγκην σήμερον ἀπὸ ἔγγαμα ζεύγη παρὰ ἀπὸ ἱερεῖς καὶ παρθένους. 4) Ὅτι τὰ άτομα πού ἀφιερῶνουν τὴν ζωὴν των εἰς τὴν ἀγνότητα γίνονται σχεδὸν ἐρημίται. Τέλος λέγει ὅτι «ἡ παρθενία εἶναι μία δύσκολος ἀρετή, ἡ ὁποία δύναται νὰ ἀποδειχθῇ πολὺ βαρὺ φορτίον διὰ πολλούς. Ἐὰν ἐν τούτοις ἀποφασίσῃ τις νὰ διάγῃ παρθένον βίον, δέον νὰ τελῇ ὑπὸ διαρκῆ ἐπαγρύπνισιν. Ὅλοι οἱ ἅγιοι ἤλεγχον τὰς αἰσθήσεις καὶ τὰ πάθη των καὶ τὰ ἐδάμαζον μὲ ἀυστηρότητα».

Ἀντίφασις.

Ἡ ἀγνοία τῆς μεγάλης ἀξίας τοῦ παρθενικοῦ βίου ὤθει τοὺς συγχρόνους ἀνθρώπους εἰς τὸ νὰ θρηνοῦν καὶ ὀδύρωνται ἂν τέκνα αὐτῶν

νων, κοβαλιῶν, καὶ εἴτι ἄλλο μέσον δυνάμενον νὰ ἀνακαλυφθῇ πρὸς τιμωρίαν τῶν ἀσεβῶν. Διότι οἱ μοναχοὶ πράττουσιν ἐκεῖνο, ὅπερ λέγει ὁ θεὸς Παῦλος· «Εἰ ἑαυτοὺς ἐκρίνομεν οὐκ ἂν ἐκρινόμεθα· κρινόμενοι δέ, ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἐλεγχόμεθα, ἵνα μὴ σὺν τῷ κόσμῳ κατακριθῶμεν» εἴτε ἐδῶ, ὅταν ἐκσπάσῃ ἡ φοβερὰ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ, εἴτε ἐκεῖ, ὅταν θ' ἀκουσθῇ τὸ «Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηγορούμενοι εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον κλπ.».

Μακαρίζοντες λοιπὸν καὶ πάλιν αὐτοὺς ὡς μιμούμεθα αὐτούς, ἂν ἔχι τριπλῶς τροπικῶς τοῦλάχιστον, μὴ συσχηματιζόμενοι τοῖς ἔργοις τοῖς ἀσάρκιοις τοῦ σκότους, μάλλον δὲ ἐλέγχοντες.

θελήσωσι νὰ ἀκολουθήσωσι τὸν παρθενικὸν βίον, ὃν ἠκολούθησαν καὶ ἀκολουθοῦν τὰ ἐκλεκτότερα πνεύματα τοῦ κόσμου. Μέγας θόρυβος πρὸ μικροῦ χρόνου ἐγένετο εἰς τινὰ κωμόπολιν ἐν Μακεδονίᾳ, διότι νεανίδες τινες ἠθέλησαν νὰ ἀκολουθήσωσι τὸν βίον τοῦτον, ὃν ἠκολούθησε μία Ὀλυμπιάς, μία Φιλοθέη μία Μελανία καὶ Μακρίνα καὶ πλείας ἄλλων συγχρόνων (τὸ πρῶτον πρωθυπουργὸς μεγάλου Εὐρωπαϊκοῦ Κράτους ὠδήγησεν ὁ ἴδιος προθύμως εἰς Μοῦνην τὴν μονογενῆ θυγατέρα του, ἐκδηλώσασαν τοιαύτην ἐπιθυμίαν). Ἀπησχολήθησαν κοινοτικαὶ καὶ Ἐκκλησιαστικαὶ ἀρχαί, ὁ ἐγγώριος καὶ Ἀθηναϊκὸς τύπος, Ὑπουργεῖα, Ἀστυνομία, Ἱερὰ Σύνοδος κλπ. ὡσεὶ προὔκειται περὶ ἐγκληματησάντων μεγάλως νεανίδων!!

Δὲν βλέπομεν ὁμως οἱ τόσον θορυβηθέντες Ἀρχαί καὶ πρωτοστατήσαντα ἄτομα ἐκ τῆς ἐπιθυμίας μόνον τεσσάρων νεανίδων νὰ ἀκολουθήσωσι τὴν ἐν Χριστῷ προαιρετικὴν ἀγαμίαν, νὰ ἀνησυχῶσι οὐδὲ ὅπως ἐκ τῆς κοσμικῆς ἀναγκαστικῆς ἀγαμίας, ἣτις κατακλύζει τὴν κωμόπολιν αὐτῶν καὶ πολλὰς ἄλλας, διότι μὲ τὰς συγχρόνους περὶ γάμου ἀντιχριστιανικὰς ἀντιλήψεις πολλὰι νεανίδες μένουσιν ἀγαμοὶ ἐν τῷ κόσμῳ, ὅπερ δημιουργεῖ συμπλέγματα μειονεκτικότητος μὲ λίαν δυσάρεστα ἐπακόλουθα καὶ ἐν πολλοῖς ψυχικῇ ἀπώλειαν.

Διὰ τὴν ἐκούσιον ἀγαμίαν, ἣτις ὀδηγεῖ εἰς δόξαν καὶ εἶναι ἡ πρώτη ἀρετὴ, τόσος θόρυβος διὰ τὴν ἀκούσιον, ἣτις ὀδηγεῖ εἰς τὴν ἀπώλειαν «οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ». Εἶναι τοῦτο λογικόν, Χριστιανικόν, δύνανται οἱ τοιαῦτα πράττοντες νὰ εἶναι Χριστιανοί; Δὲν εἶναι τοῦτο ἀσυνέπεια καὶ ἡ μεγαλύτερα ἀντίφασις; Ὡ Κύριε φύλαττε τοὺς Χριστιανούς μας ἀπὸ τοιούτους παραλογισμούς.

Ἄνωτέρω πασῶν.

Πολλὰς γνώσεις κατέχει ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος. Ἄν ὁμως ἀνακρίνη ταύτας, θὰ ἴδῃ ὅτι αἱ πλείσται εἶναι ἀνωφελεῖς καὶ ἀπλή ἱκανοποίησις περιεργείας, αἱ δὲ ὠφέλιμοι εἶναι τοιαῦται μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Καὶ ὁμως ὑπάρχει γνῶσις, ἣτις εἶναι πολύτιμος καὶ ἡ ὠφέλεια αὐτῆς ἐξικνεῖται πέραν τοῦ τάφου. Ἡ γνῶσις αὕτη μετουσιουμένη εἰς πράξιν φέρει ἐνταῦθα καὶ πέραν τοῦ τάφου τὴν εὐτυχίαν (Ἰωάν. 12.3.) Ἡ γνῶσις αὕτη εἶναι ἡ γνῶσις τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, ἣτις ἀποβαίνει φῶς καὶ ὀφθαλμὸς τῆς ψυχῆς καὶ δι' αὐτὸ εἶναι ἀνωτέρα πασῶν τῶν γνώσεων. Αὐτὸ εἶχεν ὑπ' ὄψιν του καὶ ὁ ἥρωας τῆς ἐρήμου καὶ πατῆρ τῶν ἀναχωρητῶν Μέγας Ἀντώνιος, οὕτινος ἐφέτος ἄγομεν τὴν 16ην ἑκαντοετηρίδα ἀπὸ τῆς πρὸς Κύριον ἀποδημίας, ὅταν ἔλεγεν εἰς τὸν Δίδυμον τὸν τυφλόν. «Μηδὲν, ὦ Δίδυμε, ταραττέω σε ἢ τῶν αἰσθητῶν ὀφθαλμῶν ἀποβολή· τοιοῦτοι γάρ σοι λείπουσιν ὀφθαλμοί, οἷς καὶ μυῖαι καὶ κώνωπες βλέψαι ἰσχύουσι· χαῖρε δι' ὅτι ἔχεις ὀφθαλμούς, οἷς καὶ ἄγγελοι βλέπουσι, δι' ὧν καὶ ὁ Θεὸς θεωρεῖται καὶ τὸ αὐτοῦ φῶς καταλαμβάνεται». Ἐχομεν, ἀγαπητοί, αὐτὴν τὴν γνῶσιν, αὐτοὺς τοὺς ὀφθαλμούς; Τότε θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς, ἔστω καὶ ἂν εἴμεθα τυφλοὶ σωματικῶς, ἄλλως θὰ εἴμεθα δυστυχέστεροι καὶ τῶν σωματικῶν τυφλῶν. Ὡ Κύριε, σὲ εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν γνῶσιν αὐτὴν, τὸ φῶς αὐτὸ τῆς ψυχῆς, τὸ ὁποῖον σὺ τὸ ἄχρονον καὶ ἄσβεστον φῶς μᾶς ἔδωκας. Βοήθησέ μας νὰ μὴ τὸ σβύσωμεν ἡμεῖς μὲ τὸν ἐφάμαρτον βίον μας καὶ φύλαττέ μας ἀπὸ τὴν πνευματικὴν τύφλωσιν.

Αἱ θλίψεις.

Ὁ πόνος καὶ οἱ θλίψεις, (τὰ βάσανα), αἱ κακουχίαι ταλαιπωρία καὶ ἀσθένεια δὲν ὑπῆρξαν ἐξ ὑπαρχῆς συνοδῆται τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ὑστερογενῆ φαινόμενα, ἐμφανισθέντα μετὰ τὴν πτώσιν, ὅταν ἠκούσθη τὸ θεῖ-

ον πρόσταγμα «ἐν τῇ ἰδρωτί τοῦ προσώπου σου φαγῆ τὸν ἄρτον σου.. ἐπικατάρατος ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις σου». Ἡ θλίψις λοιπὸν εἶναι προῖόν καὶ ποιητὴ τῆς ἁμαρτίας. Καὶ ὁμως ἡ πανσοφία τοῦ Θεοῦ μεταβάλλει αὐτὴν εἰς φάρμακον τῆς ἁμαρτίας. Ἰδοὺ πῶς:

Ἡ ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἀσθενείας κατάκλιαις φέρει τὸν ἄνθρωπον εἰς συναίσθησιν ἑαυτοῦ, εἰς αὐτοσυγκέντρωσιν, εἰς θεώρησιν τῆς ματαιότητος τῶν ἐγκοσμίων, εἰς ἐνατένισιν τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, εἰς ἀνάκρισιν ἑαυτοῦ καὶ τοῦ παρελθόντος του. Μετανοεῖ τότε διὰ τὰ σφάλματά του. πού δὲν τὰ εἶχε προσέξει, προσεύχεται θεομῶς, προσκολλᾶται πρὸς τὸν Θεόν, τρέχει εἰς τὸν πνευματικόν, ἐξομολογεῖται, μεταλαμβάνει, οἰζέται ψυχικῶς.

Εὐλογημένη θλίψις πόσα καλὰ μᾶς δίδεις! Εὐλογημένη καὶ φιλόστοργε Οὐράνιε πάτερ, δίδε μας θλίψεις, διὰ νὰ ἔλθωμεν πλησίον σου, ἀφοῦ ἄλλως δὲν θέλομεν νὰ ἔλθωμεν. Δίδε μας ὁμως καὶ ὑπομονὴν νὰ τὰς ὑπομένωμεν καὶ νὰ σὲ δοξάζωμεν διὰ αὐτάς.

Αἱ νέαι δοκιμασίαι.

Μετὰ τοὺς σεισμοὺς νέαι αὐτὴς δοκιμασίαι ἔπληξαν τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ ἀδελφοὺς ἡμῶν χριστιανούς. Τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως μεθ' ὁρμῆς ἀσυνήθους ἐπιτίθενται κατὰ τῶν ἔργων τῶν ἀνθρώπων ἀνῆρπασαν στέγας, ἐξερρίζωσαν δένδρα, παρέσυραν γεφύρας καὶ ἐξεμηδένισαν πολυχρονίους τοῦ ἀνθρώπου μόχθους. Οὕτω περιτράνωσ ἐδείχθη ἡ ἀνθρωπίνη ἀδυναμία ἦντινα ὁ ἐγωϊσμός τοῦ ἀνθρώπου δὲν θέλει νὰ παραδεχθῆ.

Οἱ παλαιότεροι χριστιανοὶ καίπερ ὀλιγογράμματοι καὶ ἐν πολλοῖς ἀγράμματοι ὄντες, ἔχοντες ὁμως ἡσχημένην τὴν ὄρασιν τῆς ψυχῆς διὰ τῆς πίστεως, ἀπέδιδον ταῦτα πάντα (πολὺ ὀρθῶς, λογικῶς καὶ γραφικῶς) εἰς τὴν θεῖαν θέλησιν καὶ μετὰ τὰς θεομηνίας, ἐξερχόμενοι τῶν δοκιμασιῶν, ὡς ὁ Νῶε ἐκ τῆς κιβωτοῦ, διὰ λιτανειῶν μεθ' ἁγίων λειψάνων, ἅτινα ἐκάλουν ἐξ Ἁγίου Ὄρους ἢ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ προσείλκοντο τὸ θεῖον ἔλεος καὶ πρεφυλάσσοντο ἐκ μελλοντικῶν φυσικῶν κακῶν.

Οἱ σημερινοὶ ὁμως χριστιανοὶ μὲ τὰς πολλὰς περὶ ἐποουσιωδῶν πραγμάτων γνώσεις, ἀλλ' ἄνευ τῆς ἀληθοῦς γνώσεως, «ἣς ἐστὶ χρεῖα» δὲν ἐνόησαν, ὅτι ὁ ἀρχαῖος φιλόσοφος (Ξενοφ. Ἀπομν. 1. 4.) καὶ ἀποδίδουν τὰ πάντα εἰς τὴν ..φύσιν. Διὰ τοῦτο οὐδὲν πρὸς ἐξευμεισμόν τοῦ θεοῦ μέτρον λαμβάνουσι, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία ἔχει πολλὰς εὐχὰς εἰς θεομηνίας, καὶ δέχονται ἄλυσιν δυστυχημάτων. Οὕτως οὐδὲν ὠφελοῦνται ἐκ τῆς πολυγνωσίας αὐτῶν.

Ῥ Κύριε, ἔλλαμψον ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν τὸ τῆς σῆς θεογνωσίας ἀκέραιον φῶς, διὰ νὰ μὴ παραλογιζώμεθα.

† Ὁ Μιλητουπόλεως Ἱεροθέος.

Ὑπερμεσοῦντος μηνὸς Ἰανουαρίου ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον, ὃν παιδιόθεν ὑπηρετήσε, πλήρης ἡμερῶν καὶ ἀγιότητος ὁ Ἐπίσκοπος Μιλητουπόλεως Ἱεροθέος. Ὁ αἰοίδημος γέρον παιδιόθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Σκῆτην τοῦ Ἀρσενίου, ἣτις πνευματικῶς ἐξέθρεψε πλειάδα ἐπιλέκτων ἀρχιερέων π. χ. τοὺς μακαριστοὺς Κασσανδρείας Εἰρηναῖον, Ξάνθης, Πολύκαρπον, Λαρίσης Ἀρσένιον κλπ. ἐτοποθετήθη βραδύτερον ὑπὸ Ἰωακείμ Γ' εἰς τὴν πατρίδα του τὴν μαρτυρικὴν Β. Ἡπειρον, ἣν καθήγαγεν ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ἐνθα ἔδρασε ἀρχιεροπρεπέστατα καὶ ἐθνοφελέστατα. Ἀπελαθεὶς διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν Ἀλβανῶν ἠγάσθη λίαν καρποφόρος ἐν Μ. Ἀσίᾳ. Οἱ ἐν Μουδανίαις ἐκ Μ. Ἀσίας οἰκογενεῖς μετὰ πολλῆς συγκινήσεως μέχρι σήμερον ἀναπολοῦσι τὴν στοργικὴν αὐτοῦ ποιμαντορίαν καὶ τὸ ἅγιον αὐτοῦ παράδειγμα.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Ἀγιορειτικαὶ συγκεντρώσεις. Εἰς τὸ πλαίσιον τῆς δημιουργικῆς προσπάθειας ἣτις καταβάλλεται διὰ τὴν ἐξύψωσιν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἐξέχουσαν θέσιν ἔλαβε τὸ γεγονός των ἀρξαμένων συγκεντρώσεων.

Σκοπὸς αὐτῶν εἶναι ἡ συζήτησις θεμάτων σχεῖν ἐχόντων μὲ τὴν μοναχικὴν Πολιτείαν τοῦ Ἁγ. Ὄρους καὶ ἄλλων μορφωτικοῦ καὶ ἔγκυκλοπαιδικοῦ περιεχομένου.

Κατὰ τὴν πρώτην συγκέντρωσιν εἰς τὸ κτίριον τῆς Ἀθωνιάδος Σχολῆς, παρευρέθησαν ἐκτὸς τοῦ κ. Διοικητοῦ, μέλη τινὰ τῆς Ἱ. Κοινότητος, αἱ Ἀστυνομικαὶ ἀρχαὶ τοῦ Ἁγ. Ὄρους, ὁ Σχολάρχης τῆς Ἀθωνιάδος μετὰ τῶν Καθηγητῶν καὶ μαθητῶν αὐτῆς καὶ ἀρκετοὶ μοναχοὶ τῶν Καρυῶν οἵτινες καὶ παρηκολούθησαν τὴν συζήτησιν,

Εἰσηγητὴς τῆς συγκεντρώσεως ταύτης ἦτο ὁ Διοικητὴς κ. Κ. Κωνσταντόπουλος μὲ θέμα ἡ ἔννοια τοῦ μοναχισμοῦ, περὶ τοῦ ὁποῖου λεπτομερῶς θ' ἀναφέρωμεν εἰς ἄλλην σελίδα τοῦ παρόντος τεύχους ἢ τοῦ ἐπομένου.

Μετὰ τὴν μικρασιατικὴν λαίλαπα, ἐραστὴς ὢν τοῦ ἀσκητικοῦ βίου, ἦλθεν εἰς τὸν τόπον τοῦτον τὸν ἅγιον, ἔνθα ἡ γαλήνη καὶ ἡρεμία τῆς φύσεως ἀμιλλᾶται μὲ τὴν τῆς ψυχῆς καὶ ἐγκαταστάθῃ ἐν τῷ ἐν Μυλοποτάμῳ ἡσυχαστηρίῳ Ἰωακείμ Γ'. οὕτως ἦτο πνευματικὸν ἀνάστημα. Βραδύτερον ἐπῆξε τὴν ἀσκητικὴν αὐτοῦ φωλεὰν εἰς τὴν ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Ἁγίας Ἀννης ἐρατεινὴν θέσιν Βουλευτήρια, ἵνα ἡ εὐκολωτέρα ἢ μετὰ τῶν Ἱ. Μονῶν ἐπικοινωνία αὐτοῦ πρὸς θρησκευτικὴν αὐτῶν ἐξυπηρέτησιν.

Ἐπῆρξεν ὁ ἀείμνηστος ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ἀγιότητος. Εἶχε μισήσει τελείως τὰ χρήματα καὶ ἔχων τελείαν ἀκτημοσύνην, ὅταν εἰσέπρατε τὸ ἀρχιερατικὸν ἐπίδομα, διένειμεν αὐτὸ ἀμέσως εἰς τοὺς ἔνδεεις. Εἰς τὸν λιμὸν τοῦ 1941 ἔμεινε συνεχῶς νῆστις διὰ νὰ τρέφῃ ἄλλους. Πρὸ ἔτους μὴ ἔχων ἄλλο τι νὰ προσφέρει, προσέφερε τὸ μοναδικὸν του ράσον. Ἐν αὐτῷ ἐφηρομόθησαν ὅσα ὁ Παπαρρηγόπουλος γράφει διὰ τὸν Μ. Βασίλειον «ἦτο ὁ φίλος τῶν δυστυχημένων... ἀνεξάντλητος ἐν τῇ ἐλεημοσύνῃ. Αὐτὸς κατήντησε πένης... δὲν εἶχεν, εἰμὴ ἓνα μόνον χιτῶνα καὶ δὲν ἔζη, εἰμὴ ἀπὸ ἄρτου καὶ λαχάνων εὐτελῶν». Ἄγαν φιλακόλουθος ὢν, παρέμενεν εἰς τὰς ἀγρυπνίας ἐν τῷ ἀρχιερατικῷ θρόνῳ ὡς πανύψηλος δρυς, ἱστάμενος ἐπὶ 15 καὶ 18 συνεχεῖς ὥρας. Ἐν αὐτῷ ἔσχον ἐφαρμογὴν οἱ λόγοι τοῦ Χρυσοστόμου «ὀλοκλήρους νύκτας ἀύπνου διάγων, ὕστερον δὲ τῇ συνεχεῖ συνηθείᾳ καὶ εἰς φύσιν ἤγαγε τὸ πρᾶγμα». Ἐδείχθη ὡσαύτως ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ταπεινώσεως, πραότητος, ἀκλονήτου πίστεως «ὄσιος. ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἀμαρτωλῶν» (ἔβρ. ζ' 26).

Διὰ τοῦτο δὲν ἔπρεπε νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν γῆν καὶ ὁ Κύριος προσελάβετο αὐτὸν καὶ τῷ εἶπε· «εὐ δούλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ, ἐπὶ ὀλίγα ἡς πιστὸς ἐπὶ πολλῶν σὲ καταστήσω, εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου» (Ματθ. κε'. 21.). Καὶ εἰσηλθε χαίρων.

Πολυσέβαστε καὶ οὐρανοβάμον γέρον παρὰ τῷ Δεσπότη Χριστῷ ἱστάμενος καὶ τοῦ παρ' αὐτοῦ φαιτὸς πληρούμενος, μέμνησο καὶ ἡμῶν τῶν πνευματικῶν σου τέκνων, μεθ' ὧν τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν τῆς ἀσκήσεως συνήθλησας ἐπὶ τρεῖς συναπτάς δεκαετηρίδας. Πρόσβευε τῷ Κυρίῳ νὰ ἐνισχύῃ ἡμᾶς εἰς τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἐπιτέλειαν, ἵνα τὰς σαρκικάς ἐπιθυμίας καταλατῆσαντες, πνευματικὴν πολιτείαν μετελθῶμεν, πάντα τὰ πρὸς εὐαρέστησιν αὐτοῦ φρονούντες καὶ πράττοντες καὶ ἀξιῶσῃ τῆς οὐρανοῦ του βασιλείας. Αἰωνία σου ἡ μνήμη Ἁγιε Γέρον.

Αἱ συγκεντρώσεις θὰ λαμβάνουν χώραν ἀνά 15θήμερον εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς Σχολῆς μὲ διάφορον ἐκάστοτε εἰσηγητὴν ἐκ τῶν Καθηγητῶν αὐτῆς καὶ ἄλλων λογίων μοναχῶν.

Ἐλπίζεται ὅτι ἡ ἀπαρχὴ τῆς προσπαθείας ταύτης, προστιθεμένη εἰς πολλὰς ἄλλας καταβαλλομένας θὰ προσφέρῃ πλουσίους πνευματικούς καρπούς.

Ἀγιορειτικά κτήματα ἐν Ρουμανίᾳ. Κατόπιν τοῦ ἀναφερθέντος εἰς τὸ προηγ. τεύχος, ἐγγράφου τῆς Ἱ. ἡμῶν Μονῆς πρὸς τὴν Διοίκησιν Ἀγίου Ὄρους, περὶ τῶν ἐν Ρουμανίᾳ Ἀγιορειτικῶν κτημάτων, ἡ Διοίκησις δι' ἐγγράφου αὐτῆς πρὸς τὴν Ἱ. Κοινότητα ἐζήτησεν ὄπως ἐνεργήσῃ αὕτη διὰ τὴν συλλογὴν τῶν σχετικῶν στοιχείων μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν Ἱ. Μονῶν διὰ τὰ ἐν Ρουμανίᾳ κτήματα αὐτῶν, ἅτινα καὶ νὰ θέσῃ εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῆς.

Δωρεαί. Ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἐπιτροπῆς Ἀλληλοβοηθείας καὶ Σχέσεων μετὰ τῶν Ξένων Ἐκκλησιῶν, ἐστάλησαν εἰς παραλαβὴν τῆς Ἱ. Κοινότητος Ἀγ. Ὄρους δι' ὀλόκληρον τὸν Ἀγιορειτικὸν πληθυσμὸν διάφορα τρόφιμα ἅτινα καὶ διανεμήθησαν, μὲ ἀναλογία κατ' ἄτομον ἀνά 2 λίμπρας βούτυρον ἐπιτραπέσιον, γάλα εἰς κόβιν, τυροὺν καὶ βούτυρον μαγειρικόν.

Ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς διανεμήθησαν χάριν τῶν ἐορτῶν εἰς 38 ἀπόρους ἐρημίτας μοναχοὺς τῶν Κατουνακίων, Ἀγ. Βασιλείου, Καρουλιῶν καὶ Μικροῦ Ἀγίας Ἄννης ἀνά 20 ὄκ. ἄλευρον, 1 ὄκ. Βακαλάον, 1 ὄκ. Φασόλια καὶ 1 ὄκ. ὄρυζαν κατ' ἄτομον.

Ὡσαύτως διατέθησαν καὶ 3.000 δρχ. ὑπὲρ τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης διὰ τὰς ἀναξιοπαθοῦσας οἰκογενεῖας τῆς πόλεως ταύτης.

Ραδιόφωνον ἐν Ἀγίῳ Ὄρει. Ἐπειδὴ παρατηρήθη κατάχρησις ἐκ μέρους ὀρισμένων λαϊκῶν διαμενοντῶν ἐν Καρυαῖς καὶ Δάφνῃ, τῆς ἀνεκτικότητος τῶν Ἀγιορειτικῶν Ἀρχῶν ἐπὶ τῆς λειτουργίας τῶν ραδιοφῶνων αὐτῶν, ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Μονὴ ἀφοῦ ἀνέφερε τὸ γεγονός δι' ἐγγράφου αὐτῆς πρὸς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα Ἀγ. Ὄρους, ἐζήτησεν ἵνα αὕτη ἐν τῇ ἀρμοδιότητι αὐτῆς ἀπαγορεύσῃ τὴν λειτουργίαν τῶν ραδιοφῶνων ἐν τῷ ἱερῷ ἡμῶν Τόπῳ, δεδομένου ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ 1948 προέβλεπε τὴν ἀγορὰν μόνον ἐνὸς ὑπὸ τῆς Ἱ. Κ. λόγῳ τῆς τότε καταστάσεως, τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο ἅπαντες, εἰς ὀρισμένους ὅμως ὄρους, νὰ παρακολουθοῦν. Δυστυχῶς τ' ἀποτελέσματα ἔκτοτε ἦσαν ἀντίθετα διότι μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν πρώτων ἐτῶν, ἐσημειώθη ἀθρόα εἰσαγωγὴ ραδιοφῶνων καὶ ἐν ταύτῳ νὰ καταπατηθῇ, ὑπὸ τῶν εἰς τὰ δύο ὡς ἄνω κέντρα, ὁ ὀφειλόμενος σεβασμὸς πρὸς τὸν Τόπον, ὅστις εἶναι τόπος ἡσυχίας καὶ ψυχικῆς ἀνατάσεως καὶ οὐχὶ τόπος ἀναψυχῆς καὶ διασκεδάσεων.

Ἡ αὕτη ἡμετέρα Μονὴ δι' ἐγκυκλίου ἐγγράφου αὐτῆς, πρὸς τὰ ὑπ' αὐτὴν ἐξαρτήματα, ἀπήλυθε αὐστηρὰν διαταγὴν ἀπαγορεύουσα εἰς αὐτὰ καὶ τὸ τεχνικὸν αὐτῆς προσωπικὸν τὴν χρῆσιν ραδιοφῶνων, εἰς ὀλόκληρὴν περιφέρειαν αὐτῆς.

Ἐπιστροφὴ Ἀγγλικῷ ἐγγράφου. Ἐξ ἀφορμῆς τῆς συνεχιζομένης τακτικῆς τῆς Ἀγγλίας ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς Κύπρου, ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Μονὴ ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Πρεσβείαν ἐν συγχαρητήριον ἔγγραφο τῆς Ἀνωτάτης Ἀγγλικῆς Στρατιωτικῆς Διοικήσεως, διὰ τὰς ὑπηρεσίας τῆς Μονῆς ἡμῶν κατὰ τὴν περίοδον τῆς κατοχῆς καὶ ἰδίως κατὰ τὴν ἐντεῦθεν διὰ Τουρκίαν φυγάδουσιν διαφ. ἁγγλων στρατιωτ.

Θάνατος ἐπισκόπου. Κατὰ τὰς ἐκ Θεσσαλονίκης εἰδήσεις, ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ ἀπὸ 25ετίας ἡσυχάζων ἐν Ἀγίῳ Ὄρει ἐπίσκοπος π. Μιλητιοπόλεως Ἱερόθεος, ὅστις τὰς τελευταίας ἡμέρας ἀσθενήσας μετέβη εἰς Θεσσαλονίκην πρὸς θεραπείαν.

Ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος ἐτελέσθη εἰς τὸν ἱστορικὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Πρωτάτου μνημόσυνον περὶ τοῦ ὁποῖου θ' ἀναφέρωμεν εἰς τὸ ἐπόμενον.

ΔΩΡΕΑΙ. Προσέφεραν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ περιοδικοῦ ἡμῶν, ἡ Ἱ. Μονὴ Φιλοθέου δοχ. 150 καὶ οἱ κ. κ. προηγ. Σωφρόνιος Σταυρονικητιανὸς 50, Γέρ. Τουλιᾶτος Δ/τῆς ΟΤΕ Ἀθῆναι 80, Ἡλ. Οἰκονόμου ἔμπορος Θεσ/νίκη 50, Κα Λέλα Χρ. Χαλδούπη Ἀθῆναι 50, Κ. Θεοχάρης ὑποστρ. ἔ. ἄ. Ἀθῆναι 20, Ἱ. Παπαϊωάννου Καθηγ. Τρίπολις 30, Ἱ. Μονὴ Κερνίτσης Βυτίνα Ἀρκαδίας 30, Κα Ἥρα Λουκοπούλου Ἀθῆναι 50, ἱερομ. Ἀκάκιος Ζωγραφίτης 20, Γέρ. Νεκτάριος τυπογράφος Καρυαὶ 20, Ἀρχιμ. Ἀρκαδῖος Μανωλίδης Ἀμουλιανὴ 20, οἱ ἱερεῖς Ἀγ. Μηνα Θεσ/νίκης Γ. Κωνσταντινίδης, Ε. Χαχόλος καὶ Χ. Χατζηγιαννοῦδης 60, Γέρ. Σάββας Μολυβδοκκλησιώτης Καρυαὶ 25, ἱερομ. Χαρίτων κελ. Ἀγ. Ἰωάν. Θεολόγος Καρυαὶ 20, ἱερομ. Εὐγένιος Καστανιάς Προβάτα 50, Γαβρ. Ἀναστασίου ἔμπορος Θεσ/νίκη 50,

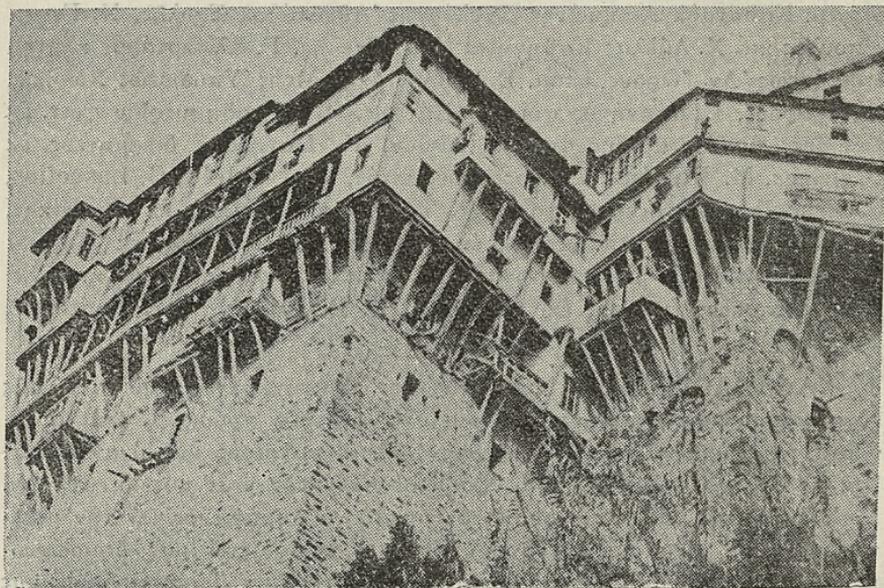
Ἐπίσης ἡ Κα Βασιλικὴ Κων. Βογιατζῆ ἐξ. Ἀρναίας Χαλκιδικῆς 2 κιλίμια κατασκευῆς τῆς διὰ τὸν Καθολικὸν ἡμῶν Ἱ. Ναόν.

Πρὸς ἅπαντας ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἱ. ἡμῶν Μονῆς.

ΕΠΙΣΚΕΠΤΑΙ. Τὴν Ἱ. ἡμῶν Μονὴν ἐπεσκέφθησαν κατὰ τὸ διαγεῦσαν διάστημα οἱ κ. κ. Κ. Κωνσταντόπουλος Διοικητῆς Ἀγίου Ὁρους, Ἀρχιμ. Ναθαναὴλ Λαυριώτης Σχολάρχης Ἀθωνιάδος Σχολῆς, Ν. Γεωργόπουλος καὶ Χ. Δάλλας Καθηγηταὶ ἰδίας Σχολῆς, Γ. Κλωτσιάρας κλητῆρ Διοικήσεως Ἀγ. Ὁρους, ὑπομ. Ε. Νταουντάκης Διτῆς Ὑποδ/σεως Χωροκῆς Ἀγ. Ὁρους, Γ. Κομνηνὸς φοιτ. ἐκ Ξάνθης, Θ. Παπαδημητρίου φοιτ. ἐκ Λωριδος, Δ. Τσεραβίτης φοιτ. ἐξ Αἰγίου, Γ. Πανούσης διερμηνεὺς ἐκ Θεσ/νίκης, Μ. Roudier Γάλλος σπουδαστής, W. Neuteld, G. Lascelles, P. Lascelles Ἀμερικανοὶ φοιτ., Ε. Τσιρανίδης χημικὸς ἐκ Θεσ/νίκης, Κ. Παπαβασιλείου, Ἀπ. Μπίνος ἐκ Θεσ/νίκης, Κ. Στεργίου ἐκ Κορωπὶ Ἀττικῆς, R. Rous Βέλγος μηχανικὸς, J. Cami Γάλλος Ἀρχιτέκτων, Δ. Εὐαγγελόπουλος ἔμπορος ἐκ Θεσ/νίκης, Κ. Βογιατζῆς καὶ Χαριστὸς ἐξ Ἀρναίας, Ἀστ. Κισκίνης ἐκ Θεσ/νίκης κ. ἄ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ. Μον. Νεόφυτον Κρήτην. Δὲν δυνάμεθα νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν ἐγγράφοντες τὰ νέα ὑποδειχθέντα πρόσωπα. Διὰ τὰ ἐγγραφέντα προηγουμένως διεγράψαμεν ἄλλους παλαιούς μας ἀναγνώστας. ἱερ. Δ. Πετροῦν Φίλια Λέσβου. Ἐσημειώσαμεν τὴν νέαν σας διεύθυνσιν. Γ. Ἀθήνας. Ἐλλείπει χώρου δὲν δυνάμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν τὴν μελέτην σας, ἀλλ' εἶναι καὶ ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τοῦ περιοδικοῦ μας δημοσιευομένων θεμάτων. Σὺλ. Ἀγ. Ἀθανάσιος Ἀλιστροάτην. Τὸ περιοδικὸν μας κυκλοφορεῖ δωρεάν. Σᾶς ἐνεγράψαμεν διὰ τὴν τακτικὴν του ἀποστολῆν. Σ. Γ. Πάτρας. Τὴν «Διακῆρυξιν τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως Ἐπιστημόνων» θὰ εὗρητε εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα τῆς «Ζωῆς». Σᾶς συνιστῶμεν νὰ τὴν προμηθευθῆτε.

ΑΝΩ : Οί αδελφοί τῆς Ἱ. Μονῆς Φιλοθέου Γέρ. Εὐθύμιος καὶ Προηγ.
 "Ανθιμος δεικνύουν μὲ συγκίνησιν ἓνα ἐκ τῶν θησαυρῶν τῆς
 βιβλιοθήκης τῆς Μονῆς των, μεμβράνινον χειρόγραφον εὐαγγέλιον
 μὲ παράστασιν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ ΙΑ' αἰῶνος.

ΚΑΤΩ : Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Διονυσίου. Τὰ ὑπὲρ τὴν θάλασσαν αἰω-
 ρούμενα δωμάτια τῆς Νοτίου πλευρᾶς.

